

หากสัจฉานอันตราย
ที่จะทำให้คุณ...ต้องมนตร

LOST

5th sign ประภาณสงฆ์คาร์บอน

STORY: กัลยิดา ART: OTHILA / SHERRAE

1

ISSWU

มหาวิทยาลัยชาวปรีสุทธีโดดเด่นอยู่ ณ จุดสูงสุดของนครหลวง
แห่งทวยเทพ หินทุกก้อนซึ่งก่อปรเป็นมหาวิทยาลัยเดียกริชผุดผ่องตระการตา
ราวกับมันเปล่งแสงด้วยตัวเองได้ มหาวิทยาลัยนี้จึงดงามจนแทบไม่น่าเชื่อ
ว่ามนุษย์ธรรมดาไร้สรค์มัน เหล่านักบวชฝึกหัดทั้งชายและหญิงหลาย
สิบคนเดินเรียงแถวออกจากมหาวิทยาลัยนำบนเชิงเขาเดียกริช แล้ว
พากันขึ้นไปยังมหาวิทยาลัยเดียกริชบนยอดเขา เป็นภาพที่ชาวเมืองเห็นจน
เจนตา ดวงตาของเหล่านักบวชฝึกหัดเปล่งประกายมากขึ้น เมื่อพวกเขา
เดินเข้าใกล้มหาวิทยาลัยที่ตั้งตระหง่านอย่างดงามหลังนั้น

ทุกๆ สัปดาห์ ทางมหาวิทยาลัยจะให้นักบวชฝึกหัดหญิงสิบคน
และนักบวชฝึกหัดชายอีกสิบคนมาช่วยงานซ่อมแซมมหาวิทยาลัยเดียกริช
บนยอดเขา เด็กหญิงชายเหล่านี้ทั้งรู้จักยิมนัศที่ได้ยึดเส้นยึดสายและ
ผ่อนคลายความเครียดจากการเรียนประมวลคัมภีร์ ขณะเดียวกันก็รู้จัก

เหนื่อยจนเกือบท้อ เพราะต้องเดินขึ้นเขาไกลกว่าปกติ

“อู๊ย!” เด็กหญิงคนหนึ่งอุทาน ขณะหน้าคะม้า แต่เด็กหญิงอีกคน ที่เดินนำหันมาคว้าแขนเธอไว้พลางเตือน

“ระวังหน่อย มีเรีย เตียวก็หล่มหрок”

เด็กหญิงเจ้าของดวงตาสีน้ำเงินอมเขียวคุ่นงามยืนทรงตัวได้แล้ว ยิ้มกว้าง มันขับเน้นความงามบนใบหน้าของเด็กหญิงให้กระจ่างไสยยิ่งขึ้น จนเพื่อนสนิทย่นจมูกใส่แล้วดูว่า

“ยังม้ายิ้มอีก ถ้าลุ่มไปจริงๆ ข้าไม่ช่วยเจ้าหрокนะ”

มีเรียตรงเข้ากอดแขนคนดู พลางซุกซบใบหน้าบ่นไหล่เพื่อน จนเส้นผมยาวหยักศกสีซี้เ้าสะบัดไปโดนหลังเพื่อน แล้วตอบว่า

“ไม่เอน่าพริส ถ้าเจ้าไม่ช่วยข้า แล้วใครจะช่วยละ”

พริสเหล่ายักไหล่เล็กน้อย ขณะเพื่อนยังซบหน้าอยู่ มีเรียขยับตัว ออกห่าง แล้วเร่งฝีเท้าเดินนำไปตามแถวเดิม พังเพื่อนสนิทพูดไล่หลังว่า

“อย่ามาพูดล้อเล่น ที่เจ้าหล่มเพราะมัวแต่ใจลอยไซ้ไหมละ พักนี้ เจ้าใจลอยบ่อยนะ เป็นอะไรหรือเปล่า หรือเพราะใกล้สอบประมวลคัมภีร์ เจ้าเลยเตรียมตัวจนดี”

“คงไม่ดีเท่าเจ้าหрок” มีเรียย่นพลางหัวเราะคิกคัก

พริสเหล่าได้แต่มองเพื่อนแล้วส่ายหน้า ไม่ว่าใครก็รู้ว่า มีเรีย ฮานีลา เป็นเด็กอัจฉริยะ ตั้งแต่สี่ขวบเธอก็อ่านภาษาเดียกิริชออก พอห้าขวบก็ท่องประมวลคัมภีร์ได้ พลังจิตของเธอที่แผ่ขณะสวดบทภาวนาก็สูงมาก จนข้ามบททดสอบแห่งจิตได้ตั้งแต่อายุหกขวบ ด้วยความสามารถระดับนี้ มีเรียจึงได้รับเชิญเข้าสู่ชั้นเรียนไวเซอเรีย ชั้นเรียนซึ่งจะคัดสรรเด็กหญิงที่มีพลังจิตและความสามารถชั้นเยี่ยมเข้ารับการฝึกฝน ก่อนเข้ากระบวนการคัดเลือกไวเซออร์แห่งเดียแมนก้า ตั้งแต่วันแรกที่เข้ามาเป็นนักบวชฝึกหัด พริสเหล่าก็ได้รับเชิญเข้ามาอยู่ในชั้นเรียนนี้เช่นกัน แต่ในความคิด

ของพริสเซล่า ไม่มีใครจะเหมาะสมกับตำแหน่งอันทรงเกียรตินั้นได้เท่ากับมีเรียอีกแล้ว

พอเห็นท่านนักบวชผู้ควบคุมแถวไม่มองมาทางนี้ มีเรียก็ผอนผีเท้ามาเดินคู่กับพริสเซล่า แล้วถามขึ้น “เจ้ารู้หรือเปล่า สถาปการองเชิญคนคนนั้นมาช่วยบูรณะมหาวิหารเดียกริช”

“คนคนนั้น? ใคร?”

มีเรียหันมามีกว้าง “คนที่เขียนพจนานุกรมภาษาเดียกริช คนประหลาดแห่งคาเทียสไง”

พริสเซล่ายังไม่ใส่ใจ แม้เธอจะสนใจภาษาเดียกริชเพราะเป็นภาษาแห่งทวยเทพก็ตาม แต่ตอนนี้ยังไม่ใช่เวลาที่ต้องไปสนใจภาษานั้น แค่มัวกังวลกับปริศนาในภาษาลึกลับก็อย่างเดียวก็น่าเบื่อแล้ว นับประสาอะไรกับปริศนาในภาษาที่อ่านไม่ออกแล้ว แต่มีเรียดูดีใจมาก พริสเซล่าจึงเปรยต่อว่า

“นายช่างของคาเพนเทียเปลี่ยนหน้ากันมาที่นี้ตั้งหลายคนแล้ว ก็ไม่ได้แค่ลูกมือของท่านซีน่า แม้แต่คนนี้ก็เถอะ จะช่วยอะไรเราได้สักเท่าไรเชียว”

มีเรียหันมาค้อนเพื่อนกับคำปราชัย แล้วตอบว่า “ก็คนคนนั้นเขาอ่านภาษาเดียกริชได้นะสิ เขาจึงน่าจะอ่านแปลนตั้งเดิมของมหาวิหารเดียกริชโบราณได้ด้วย แล้วเขาก็จะช่วยเราสร้างมันจนเสร็จ”

พริสเซล่าพยักหน้าแล้วพูดตลกคอเพื่อน “อ้อ รู้ละ ที่เจ้าดีใจมากมายเนี่ย เพราะเจ้าจะได้ถือโอกาสซักถามข้อข้องใจเกี่ยวกับปริศนาคัมภีร์ในภาษาเดียกริชในสวนที่เจ้าอ่านไม่ออกละสิ”

“นั่นก็ส่วนหนึ่ง แต่ข้ามีเรื่องสำคัญกว่านั้นจะถามเขา”

“เรื่องสำคัญ? อะไรของเจ้า”

มีเรียยังไม่ไหว “เอาไว้อ่านดูก่อนสิ”

“เจ้าแน่ใจได้ยังไง ว่าเขาจะตอบคำถามของเจ้าได้” พริสเซล่า พลอยอยากรู้ไปด้วย

ดวงตาของมีเรียเปล่งประกายประหลาดที่แฝงด้วยความหวัง พลางตอบว่า “ลิบาเนียแห่งนี้แสนกว้างใหญ่ ถ้าเขาคงนั้นตอบไม่ได้ ข้าก็คงหมดหวังแล้วละ แต่ข้าเชื่อว่า ถ้าเขาอ่านภาษาเดียกริชออกเหมือนกับข้า เขาต้องตอบได้”

พริสเซล่าสายหน้า มีเรียกระตือรือร้นราวกับได้เป็นนักบวชเต็มตัวแล้ว ผิดกับเธอที่ไม่ได้สนใจเรื่องนั้นนัก เธอเข้ามาเป็นนักบวชฝึกหัดก็เพราะเป็นเด็กกำพร้าที่มหาวิทยาลัยเดียกริชเลี้ยงไว้ และโชคดียิ่งมีสมมอดี้กับพลังจิตใช้ได้ จึงได้รับคัดเลือกให้เข้าเรียนในชั้นเรียนที่ดีที่สุดของเดียแมนก้า ขณะที่มิเรียเป็นลูกสาวของชนชั้นสูงในตระกูลที่เก่าแก่ของนครหลวง อีกทั้งเกิดมามีพลังและความสามารถที่หาเด็กคนไหนทัดเทียมได้ยาก ครอบครัวของมีเรียจึงมอบเด็กผู้หญิงคนนี้นี้แก่มหาวิทยาลัยเดียแมนก้า เพื่อเตรียมฝึกฝนเข้ารับการคัดเลือกเป็นไวเซอร์แห่งเดียแมนก้า

ตามปกติ เมื่อไวเซอร์ของทั้งหกชนเผ่ามีอายุครบเจ็ดปีจะต้องเดินทางไปเรียนในวิหารแห่งความรู้ทั้งหก แต่ด้วยเดียแมนก้ามีระบบการคัดเลือกไวเซอร์ต่างจากชนเผ่าอื่น จึงได้รับการอนุมัติให้ไวเซอร์แห่งเดียแมนก้าเดินทางไปเข้าร่วมเรียนรู้กับไวเซอร์คนอื่นๆ เมื่ออายุครบสิบปี ระหว่างนั้นหากไวเซอร์ทั้งห้ามาเรียนที่วิหารแห่งความรู้ของเดียแมนก้า ทั้งหมดก็จะเข้าเรียนร่วมกันในชั้นเรียนไวเซอร์เรีย เพื่อทำความรู้จักกับผู้ที่มีสิทธิ์ได้รับคัดเลือกเป็นไวเซอร์แห่งเดียแมนก้าทุกคน

‘นี่ก็ใกล้วันคัดเลือกแล้ว’ พริสเซล่าคิด พลางมองแผ่นหลังตั้งตรงของเพื่อน

“เขาจะมาเมื่อไรละ” พริสเซล่าถาม เมื่อทั้งหมดหยุดยืนรับคำสั่งจากท่านนักบวชชีนา ซึ่งกำลังอธิบายหน้าที่ที่ต้องทำในวันนี้

“เห็นว่าอาทิตย์หน้านะ แต่ข้าได้ยินมาว่า เขามาถึงเดี๋ยวแมนก้า ได้หลายวันแล้ว” มีเรียกระชิบ พลางหันไปมองเครื่องมือทำความสะอาด ซึ่งเป็นงานหลักในวันนี้

“จับคู่กันทำงานนะ เอาผ้ากับน้ำยาไปคนละกระป๋อง แล้วเดินตาม นักบวชรุ่นพี่ไปทำความสะอาดรูปปั้นที่ลานกว้างนั้น อย่ามัวแต่เล่นกันล่ะ เพราะพอแดดแรงขึ้น เราจะย้ายเข้าไปทำในมหาวิหาร เข้าใจไหม”

“เข้าใจค่ะ/ครับ” เสียงขานรับดังโดยพร้อมเพรียง แล้วมีเรียก็คว้ามือพริสเซล่าให้ออกเดินไปด้วยกัน

“เจ้าได้ยินมาจากไหนที่ว่าเขามาถึงแล้ว” พริสเซล่าถามอย่างสงสัย

“พวกทาสที่มาสวดภาวนาในวิหารนะสิ พวกนั้นเห็นเขาเที่ยวเล่น อยู่แถวตรอกมดดีล”

“ตรอกมดดีลเหรือ ตายละ จะไหวไหมคนนี้นะ มาถึงก็ทำตัว...” มีเรียยกนิ้วแตะริมฝีปากพร้อมจุปากปรามเพื่อนให้พูดเบาๆ

“อย่าพูดดังไปสิ ข้าไปแอบฟังมา เกิดมีใครมาได้ยินเข้า เราได้โดนทำโทษคัดประมวลคัมภีร์กันฮานเลย”

พริสเซล่าหันมองไปรอบตัวอย่างระแวดระวัง ก่อนจะก้มหยิบอุปกรณ์ แล้วกระชิบถามต่อ

“แล้วยังไง เขาเดินทางมาก่อนกำหนด แล้วเกี่ยวอะไรกับเจ้าล่ะ”

“ข้าจะไปหาเขา”

“มีเรีย!” พริสเซล่าอุทานอย่างตกใจ

“ซู่!” มีเรียยกนิ้วแตะริมฝีปากส่งเสียงเตือนให้เพื่อนเงียบอีกครั้ง ขณะสอดส่ายสายตามองไปรอบตัว แล้วถอนหายใจยาวอย่างโล่งอก เมื่อเห็นว่าไม่มีใครสนใจพวกเขา จากนั้นต่อว่าเพื่อน

“เสียงดังทำไม”

“ก็เจ้าบอกว่าเจ้าจะไป...” พริสเซล่าพูดยังไม่ทันจบ มีเรียก็แย้งว่า
“เข้าไม่ได้จะไปที่ตรอกนั้น แต่จะไปอยู่ที่พักเขาต่างหาก เจ้าก็รู้ว่า
ที่พักของนายช่างจะเปิดทั้งวันทั้งคืน แค่นี้ไปตรอกแถวๆ นั้น ก็น่าจะเห็น
เขาบ้างละ”

พริสเซล่าเอียงคอครุ่นคิดครู่หนึ่ง แล้วถามว่า “เขาอาจจะพักที่
ตรอกมดดีก็ได้ มาก่อนเวลาก็แสดงว่าไม่ได้แจ้งใครใช่ไหมล่ะ”

“ไม่ใช่เลย ทาสที่ดูแลอาหารการกินของเขากลับมาบอกว่าท่านซึ่งนำจัดให้
เขาเข้าพักที่บ้านของหัวหน้านายช่าง มันอยู่ห่างจากที่นี่ไม่ไกล ตั้งแต่มา
เขาจะอยู่ในบ้านพักตลอดทั้งวัน แล้วออกไปที่ตรอกมดดีในตอนเย็น”

พริสเซล่ามองเพื่อนอย่างไม่ไวใจ “อย่าบอกนะว่า...”

“เดี๋ยวตอนเที่ยงเราแอบแวปไปกันนะ” มีเรียชวน

“ไม่”

“น่านะ พริส น้ำๆ ไปหน่อยนะ” มีเรียกอดแขนเพื่อนชักชวนให้
ใจอ่อน

พริสเซล่าต้องถอนหายใจยาว ก่อนจะพูดกึ่งเตือน “ถึงเราจะไม่ใช่นักบวชเต็มตัว แต่ทำอย่างนั้นมันไม่สมควรนะมีเรีย”

มีเรียวินวิน่า แล้วแย้งว่า “เจ้าพูดราวกับเราทำความผิดใหญ่หลวง
จนแหละ แค่นี้ไปแอบดูว่าเขาหน้าตาเป็นยังไง หลังจากนั้นเมื่อเขามา
ทำงานที่นี่ เราจะได้เข้าไปแนะนำตัวถูกโดยไม่ปล่อยไปไง”

พริสเซล่ามองเพื่อนอย่างประเมิน มีเรียเลยรีบกระซิบกระซาบต่อ

“น้ำๆ พริส”

“แค่นี้ไปดูเท่านั้น?” พริสเซล่าถามย้ำ ทำให้มีเรียฉีกยิ้มกว้าง แล้ว
พยักหน้ารับถี่ๆ หลายครั้ง

“ก็ได้” พริสเซล่ารับปากอย่างเสียไม่ได้

“ซำรักเจ้าที่สุดเลย” มีเรียเอ่ย พลางโผล่เข้ากอดและขบศีรษะกับ

ไหลเพื่อนอย่างดีใจ พริสเซล่าสะบัดไหล่แล้วคาดโทษส่ายว่า

“ถ้าถูกท่านนักบวชทำโทษ เจ้าต้องรับผิดชอบ”

มีเรียยกมือตอกตัวเองเบาๆ แล้วตอบอย่างฝั่งผาย

“เชื่อก็คือมีเรียคนนี่เถอะน่า”

หลังจากรีบเร่งทำงานที่ได้รับมอบหมายจนเสร็จ พริสเซล่า

กับมีเรียก็รีบกินอาหารเที่ยง แล้วหลบออกจากกลุ่มเพื่อน พริสเซล่าล้วงเอาสร้อยนาฬิกาออกมาดูเวลา พลังเย้ยกับเพื่อนว่า

“มีเวลาแค่นี้สินะ เรายังต้องเผื่อเวลาไว้สำหรับขากลับด้วย”

“ทันอยู่แล้วละน่า แค่นี้ก็พอแล้วแหละ” มีเรียตอบ พลังดึงพริสเซล่าเข้าไปยังมุมอับของมหาวิหารเดียงกริช แล้วปลดพาตีออกจากเอว

“เจ้าจะทำอะไรนะ มีเรีย” พริสเซล่าถามอย่างงุนงง

“เปลี่ยนชุดใหม่นะสิ เจ้ารีบถอดพาตีออกเร็วๆ เราต้องถอดคาเวียซ่อนไว้ ซินใส่ชุดนี้เดินเท่งๆ ไปก็โดนจับได้กันพอดี”

พริสเซล่ามองมีเรียซึ่งถอดเสื้อคลุมนักบวชฝึกหัดออก แล้วพับสอดซุกซ่อนไว้ในซอกหิน ก่อนจะเอาพาตีมาคาดทับมาซิด พริสเซล่าจึงทำตาม จากนั้นมีเรียก็ล้วงเอาเชือกผูกผมออกมารวบมัดเป็นหางม้าสูงเสร็จแล้วจึงยื่นเชือกมัดผมอีกเส้นให้พริสเซล่า

“เจ้าก็มัดผมเสียสิ เวลาเราวิ่ง มันจะได้ไม่สะบัดโดนหน้า”

“ต้องวิ่งด้วยเหรอ เจ้าจะกลับมาฝึกเวลาด้วยใช่ไหม” พริสเซล่าเอะใจเลยพูดตักคอเพื่อน แต่ก็ยื่นมือไปรับเชือกมารวบผม

“กันไว้ก่อนไ้ กันไว้เพื่อเกิดเหตุฉุกเฉิน”

มีเรียตอบแบ่งรับแบ่งสู้ เมื่อพร้อมแล้ว ทั้งสองคนก็ออกจากที่ซ่อนคาเวีย แล้วเดินลงไปตามทางเดินซึ่งตรงไปยังส่วนที่พักอาศัยของคนงาน

ที่มาซ่อมแซมมหาวิทยาลัย เพราะคนงานส่วนใหญ่ออกไปทำงานอยู่ที่มหาวิทยาลัยกันหมด รอบบริเวณเขตที่พักจึงเงียบสงัด ส่วนบ้านพักของนายช่างใหญ่ก็อยู่ห่างจากบ้านพักคนงานพอสมควร

บ้านหลังนี้สร้างจากหินอ่อนสีน้ำตาล มีขนาดใหญ่เกินกว่าจะมีผู้อาศัยเพียงคนเดียว ต้นไม้รอบบ้านแห้งเหี่ยวเพราะขาดการดูแล เด็กหญิงทั้งสองคนมองบานประตูที่ปิดสนิท แล้วพรินเซลาก็หันมากระซิบว่า

“ประตูปิดอย่างนี้ เขาไม่อยู่หรือเปล่า”

“ไม่นะ น่าจะยังอยู่ ปกติเขาให้อาหารมาส่งตอนบ่ายสอง เพราะเขาจะนอนตลอดทั้งเช้าเลย” มีเสียงพูดย้ำข้อมูลที่เขาได้ฟังมา

“แต่ถ้าประตูปิดอย่างนี้ก็เข้าไปไม่ได้ล่ะ”

พรินเซล่าทำท่าจะดึงเพื่อนให้เดินกลับ การอยู่ในมหาวิทยาลัยเดียวนามาตั้งแต่เด็ก และได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้คุมกฎของนักบวชฝึกหัดเมื่อปีกลาย ทำให้พรินเซล่าค่อนข้างเคร่งครัดกับกฎระเบียบและข้อห้ามต่างๆ ของวิหารซึ่งควบคุมความประพฤติของเด็กหญิงอย่างเข้มงวด กฎบางข้อเธอก็ไม่เข้าใจว่าห้ามทำไม แต่ในเมื่อเขาตรากฎไว้อย่างนั้น พวกเธอก็ควรทำตาม

“ไปดูใกล้ๆ ก่อน บางทีมันอาจแค่ปิดบังไว้เฉยๆ ก็ได้ ประตูบ้านนายช่างใหญ่ต้องเปิดไว้เสมอสิ จะปิดได้ไง” มีเสียงพูดอย่างมีความหวังพลางยื้อแขนเพื่อนให้เดินตรงดิ่งไปที่ประตู เธอลองแตะบานประตูไม้สลักเนื้อดีนั้น แล้วก็เป็นจริงดังคาด บานประตูที่ปิดอยู่นั้นเปิดออกได้

“เห็นไหม สงสัยลมคงจะพัดทำให้มันปิดละมั้ง ไปเถอะ เข้าไปข้างในกัน”

พรินเซล่ามองทางเข้าบ้านอย่างไม่ค่อยไว้ใจเท่าไร จริงอยู่ที่ว่าบ้านนายช่างใหญ่เป็นสถานที่ที่ทุกคนเข้ามาได้ เพราะคนงานจำเป็นต้องเข้ามารับคำสั่งจากนายช่างใหญ่ตลอดเวลา แต่พวกเธอไม่ใช่คนงาน

การเดินเข้าไปเพียงเพื่อดูหน้าของนายช่างใหญ่ดูไม่ค่อยสมเหตุสมผลนัก

“มาจนถึงนี่แล้วนำพริน เข้าไปเถอะ ถ้าเขาออกมาเจอ เราก็แค่บอกว่ามาเดินเล่น ใครจะมาสนใจเด็กอย่างเรากัน” มีเรียเกริ่นข้อแก้ตัวให้ล่วงหน้า

พรินเซล่าพยักหน้า แล้วทั้งคู่ก็เดินเข้าไป ก่อนตะลึงกับสภาพสระดอกไม้น้ำขนาดเล็กในห้องโถงต้อนรับ ซึ่งในฤดูร้อนอย่างตอนนี้ควรมีดอกไม้น้ำบานสะพรั่งอยู่เต็ม แต่กลับกลายเป็นมันแห้งขอด ในขอบสระโดยรอบมีก้อนหินหลายร้อยก้อนวางแยกไว้ ส่วนตรงกลางมีโครงสร้างจำลองของมหาวิหารเดียกริชตั้งอยู่

“ว้าว!” มีเรียอุทานอย่างตื่นเต้น พลางเดินเข้าไปใกล้ขอบสระ ส่วนพรินเซล่ายืนตะลึงเพ่งมององค์ประกอบของมหาวิหารเดียกริชจำลองอย่างอดทึ่งไม่ได้ พรินเซล่าคุ้นเคยกับซากปรักหักพังของมหาวิหารเดียกริชมาตั้งแต่จำความได้ แต่เป็นครั้งแรกที่เธอได้เห็นมันจากมุมมองของนก

“สุดยอดไปเลย เขาสร้างมันได้ยังไงกัน” มีเรียเอ่ยอย่างชื่นชม พลางกวาดตามองหาทางลงไปใ้ในสระน้ำที่แห้งขุดนั้น เมื่อไม่เห็นทางลง เด็กหญิงจึงลอยตัวขึ้นด้วยพลังของเธอ แล้วทั้งตัวลงข้ามมหาวิหารจำลอง ก่อนพรินเซล่าจะทันร้องห้าม

“ลงมาดูสิ พริน มันเหมือนมากเลย ก้อนหินพวกนี้ต้องเป็นของที่จะเอาไปใช้ซ่อมแซมมหาวิหารจริงแน่ๆ”

“ข้ารู้แล้ว เจ้าขึ้นมาก่อนดีกว่าไหม เดี่ยวเจ้าของเขามาเห็นเข้า เราจะทำหน้าไม่ถูกนะ”

มีเรียหัวเราะ เตรียมขยับตัวจะกลับไปหาเพื่อน แต่เสียงเจ้าของสถานที่ก็ดังขึ้นเสียก่อน

“ข้าหลับฝันถึงนางฟ้า แต่ไม่คิดว่าตื่นขึ้นมาจะมีนางฟ้าตัวน้อยมาอยู่ตรงหน้าจริงๆ”

พรินเซลล่าตกใจเสียงทัก จึงเงยหน้าจากเพื่อนมาสบกับดวงตาสีดำสนิทของคนพูด ชายหนุ่มคนนั้นตัวใหญ่กว่ามาตรฐานผู้ชายวัยแมนก้ำผมยาวของเขาอยู่เหยิงเหมือนคนเพิ่งตื่นนอน เสื้อผ้าที่เขาสวมดูราวกับถูกใครฉีกทิ้งจนไม่เหลือดี พรินเซลล่าผละก้าวถอยไปสองสามก้าว ก่อนจะละสายตาจากเขา แล้วร้องเรียกเพื่อนที่ยังคงตะลึงมองอีกฝ่ายตาค้างไม่ต่างกัน

“ขึ้นมาเร็ว มีเรีย”

มีเรียสะดุ้งรู้สึกตัว ด้วยความรีบร้อน ขณะหมุนตัวกลับปลายเท้าของเธอก็เตะเสาของมหาวิทยาลัยจำลองต้นหนึ่งเข้าอย่างจัง

“โอ๊ย!” เด็กหญิงร้องลั่น ขณะที่มหาวิทยาลัยจำลองสั่นคลอนเหมือนจะล้มมีล้มแหล่ พรินเซลล่าจึงกระโดดลอยตัวลงไป แล้วกางพลังของเธอเพื่อคงสภาพมหาวิทยาลัยไว้ ตอนนั้นฮาโรกระโดดลงมาในบ่อเหมือนกัน แต่เขาพุ่งไปหา มีเรีย

มหาวิทยาลัยจำลองสั่นอยู่สักพักแล้วสงบนิ่ง พรินเซลล่าหันมามองฮาโรซึ่งจับข้อเท้าของมีเรียไว้ ด้วยความตกใจที่เห็นเพศตรงข้ามเข้ามาจับต้องร่างกายนักบวชฝึกหัด พรินเซลล่าจึงร้องถามเสียงดังลั่น

“ทำอะไรนะ!” พร้อมกับแผ่พลังกระแทกฮาโร เพื่อให้เขาออกจากมีเรีย

ฮาโรเซเหลนๆ ไปกระแทกกองหินที่เขาวางเรียงไว้แล้วร้องโอดโอย

“ทำอะไรของเจ้านะพริน ข้าไม่เป็นไร” มีเรียร้องห้ามเสียงหลงพลางตะเกียกตะกายลุกขึ้น แล้วเดินขากะเผลกไปดูแลผู้เคราะห์ร้าย

พรินเซลล่ากะพริบตาปริบๆ อยู่สองสามทีก็นึกได้ ว่าเพื่อนสนิทไม่เหมือนตน มีเรียผ่านบททดสอบแห่งจิตแล้ว ถึงจะโดนเพศตรงข้ามถูกเนื้อต้องตัวบ้างก็ไม่ถือว่ากระทำผิดใหญ่หลวงอะไร เด็กหญิงจึงมีสีหน้าสลดลง ขณะเห็นชายหนุ่มร่างโตคนนั้นผุดลุกขึ้น ทั้งที่ยังลูปหลังป้อยๆ

“ข้าก็ลืมนะ ว่าเด็กที่ไม่เหมือนกับที่คาเพนเทีย เล่นใช้พลังกัน
พริ้วเฟื่องอย่างนี้ไม่ดีนะคุณหนู”

พริสเซล่าหันหน้าชี้ดแล้วกลับมาแดงสลับกันเพราะความอาย ขณะ
มีเสียงเงยหน้ามองคนตัวโตยี้มๆ แล้วพูดว่า

“ขอบคุณที่ช่วยข้า และขอโทษแทนเพื่อนข้าด้วย นางแค่ตกใจ”

ฮาริอัมรับคำขอบคุณของมีเรีย ก่อนจะเงยหน้ายิ้มใส่ตาพริสเซล่า
พลงตอบว่า “ถือนั่นแทนคำขอบคุณที่เจ้าปกป้องมหาวิทยาลัยจำลอง
ของข้าเอาไว้ได้ก็แล้วกัน”

พริสเซล่าหันไปมองมหาวิทยาลัยจำลองแวบหนึ่ง แล้วหันมาค้อมตัว
ขอบคุณคนอายุมากกว่าที่ยกโทษให้แก่การกระทำที่ล่วงเกินเขาไป

“ว่าแต่ พวกเจ้าเป็นใครกัน มาหาข้ามีอะไร” ฮาริอัม

“เอ่อ...ข้าได้ยินว่ามีนายช่างคนใหม่มาดูแลการก่อสร้างมหาวิทยาลัย
เดียกริช ข้าเลยมาดู” มีเรียตอบอย่างฉะฉาน

ฮาริอัมเลิควิว ดวงตาสีดำของเขากวาดมองเด็กหญิงทั้งสองคนเพียง
ชั่วเสี้ยววินาที แล้วดวงตาของเขาก็ฉายประกายเข้าใจอะไรบางอย่าง
แวบหนึ่ง

“แล้วว่าที่นักบวชผู้สูงตงามทั้งสองท่านมีธุระอะไรกับนายช่าง
ผู้ต่ำต้อยอย่างข้าล่ะ”

พริสเซล่ามองอีกฝ่ายตาตื่น แต่มีเรียกลับฉีกยิ้มกว้างขึ้น เธอค้อม
ศีรษะเล็กน้อยทำความเคารพในแบบที่นักบวชจะพึงกระทำแก่คนธรรมดา
แล้วตอบว่า

“ข้า มีเรีย ฮานีลา นี่เพื่อนข้า พริสเซล่า วีเทนเต้ แล้วท่านล่ะ”

ชายหนุ่มเลิควิว แต่ก็ยอมตอบ

“ข้า ฮาริ แชนเกียร์ แล้ว...ตกลงพวกเจ้ามาหาข้าทำไม”

“วันนี้แค่มาทักทายค่ะ หลังจากนั้นข้าอาจต้องรบกวนท่าน” มีเรีย

ตอบ ขณะที่พริสเซล่าเหลือบมองเวลาที่สร้อยนาฬิกา แล้วตรงไปกระตุกชายเสื้อของเพื่อน พร้อมกับกระซิบว่า

“ใกล้ถึงเวลาแล้วมีเรีย เราต้องไปแล้ว”

มีเรียพยักหน้ารับ แล้วหันไปยิ้มให้ฮาริ ก่อนจะพูดว่า

“พวกเราอยู่ที่มหาวิหารเดียน่า ข้ารู้มาว่าท่านเป็นคนเขียนพจนานุกรมภาษาเดียกริช ข้าเองก็สนใจภาษานี้ วันหลังข้าจะมาขอคำแนะนำได้หรือไม่”

ฮาริสบตาที่เต็มไปด้วยความกระตือรือร้นของเด็กหญิง แล้วยิ้มอย่างชื่นชม

“ภาษาเดียกริชเป็นภาษาที่ยากเกินกว่าเด็กอย่างท่านจะเรียนรู้ได้ ท่านนักบวชน้อย”

คำพูดที่ดูถูกก็ยิ่งเสียดสีโดยใช้ตำแหน่งของเด็กหญิงไม่ได้ทำให้มีเรียนึกเกรงกลัวเขาแต่อย่างใด เธอยังคงยิ้มอย่างถือดี ขณะยื่นมือไปคว้ามือเพื่อน แล้วลอยตัวขึ้นจากสระตรงไปยังประตูบ้าน

ฮาริมองตามนางฟ้าตัวน้อยทั้งสองซึ่งเคลื่อนตัวอย่างงดงามไปถึงประตู แล้วทั้งคู่ก็หันกลับมาหาเขา และพูดว่า

“อาดีล...ทาร์เม อารีโอเตรา (ลาก่อน...แล้วเจอกันใหม่ : ภาษาเดียกริช)”

เด็กหญิงทั้งสองจากไปแล้ว แต่ฮาริยังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม อยู่ๆ เขาก็นึกหวั่นเสียดังอย่างชอบใจ พลังตอบกลับทั้งที่ไม่จำเป็นว่า

“ทาร์เม อารีโอเตรา มีเรีย...พริสเซล่า”

2

เด็กอัจฉริยะ

“ถ้าอย่างนั้นวันนี้เอาไว้แค่นี้ อีกหนึ่งสัปดาห์จะมีการทดสอบคัดเลือกผู้ที่เหมาะสมกับตำแหน่งไวเซอร์แห่งเดียแมนก้าในรอบแรก ข้าขอให้พวกเจ้าทุกคนโชคดี” นักบวชชาติซี เพียวอุส ผู้ดูแลการสอนประมวลคัมภีร์ในชั้นเรียนไวเซอร์เรียนเอ่ย พลางเก็บรวบรวมประมวลคัมภีร์ทั้งหมดที่เธอนำมาสอนวันนี้ขึ้นมามีไว้แนบออก

“ขอบคุณค่ะ” นักเรียนทั้งสิบคนในชั้นเรียนขานรับ

ชาติซี เพียวอุส นักบวชหญิงชาวเป็นผู้ดูแลชั้นเรียนไวเซอร์เรียนมาตั้งแต่ครั้งเซลากราริเน่ กรอเย่ เซลาคนที่ 854 ขึ้นรับตำแหน่งใหม่ๆ จนล่วงเลยมาสู่ยุคสมัยของเซลาเอริก้า ฮานีลา เซลาคนปัจจุบัน เธอมองใบหน้ากระตือรือร้นของเด็กหญิงทั้งสิบ แล้วยิ้มยิ้มเมื่อสบตากับเด็กหญิงมีเรีย ฮานีลา ตัวแก๊งที่จะได้ขึ้นเป็นว่าที่ฟานเซล

“แล้วเจอกันอาทิตย์หน้า”

เหล่านักบวชน้อยทั้งหลายกำลังให้ความสนใจที่จะทำความเคารพท่านอาจารย์ ก่อนจะหันมาคุยกันอย่างครื้นเครง นักบวชชราได้แต่ส่ายหน้า แม้เธอคิดว่าผู้จะได้รับคัดเลือกเป็นว่าที่ท่านเซลาคครั้งนี้ ไม่น่าเป็นใครอื่น นอกจากมีเรีย ฮานีลา หลานสาวท่านเซลาคคนปัจจุบัน แต่พอคิดถึงการถอดใจยอมแพ้ของเด็กนักเรียนคนอื่น เธอก็อดนึกถึงความกระตือรือร้นของตัวเองที่เคยเรียนอยู่ในชั้นเรียนนี้ไม่ได้ ซาดี้ก็คิดว่าในตอนนั้นตัวเธอกระตือรือร้นที่จะแข่งขันกับผู้ที่ได้รับคัดเลือกมากกว่าเด็กๆ ในตอนนี้ ‘นั่นยังไม่แน่ว่า ในชั้นเรียนนี้ยังมีคนที่เหมาะสมคู่ที่คู่สืบทอดกับมีเรียอีกคน’ หญิงชราคิด พลางหันมองผ่านประตูเข้าไป มองมีเรียเดินควงแขนมากับเด็กหญิงอีกคนที่งามไม่แตกต่างกับมีเรีย

พริสเซล่า วีเทนเต้ คือเด็กกำพร้าที่ซาดี้เก็บมาเลี้ยง เด็กหญิงผู้มีดวงตาของเทพมาลากัว เส้นผมทั้งดงามดั่งเทพีราชีคา ผิวขาวราวกับเทพโอย์ และริมฝีปากสีแดงสดของเทพีวาเรียนา เพียงแรกพบ เหล่านักบวชต่างเอ่ยคำอวยพรให้ทารกน้อยอย่างไม่รู้ตัว แต่ทั้งที่ได้รับการอบรมจากเหล่านักบวชในมหาวิหารมาตั้งแต่ก่อนจำความได้ พลังจิตของเด็กคนนี้ก็ยังสู้เด็กหญิงผู้มีพรสวรรค์จากตระกูลฮานีลาไม่ได้ ดังนั้นเมื่อเข้าชั้นเรียนไวเซอเรีย พริสเซล่าจึงเป็นรองมีเรียเสมอ

‘สิ่งนั้นไม่สำคัญเท่าเด็กคนนั้นยอมรับโดยศุภกวีว่า มีเรียคือคนที่เหมาะสมที่สุด’

การขึ้นเป็นเซลาคแห่งเดียแมนก้ามีข้อจำกัดเพียงอย่างเดียวคือ ต้องเป็นหญิง แม้จะเป็นทาสที่ไม่มีโอกาสได้รับการสอนสั่ง แต่หากมีพรสวรรค์มีคุณสมบัติครบถ้วน ก็เข้าเรียนในชั้นเรียนไวเซอเรียได้ แต่มีเรีย ฮานีลา มีความพิเศษมากกว่านั้น หากเด็กคนนี้ได้รับเลือกให้เป็นไวเซอร์แห่งเดียแมนก้า นี่จะเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ก่อตั้งชนเผ่า ที่เดียแมนก้าจะมีเซลาคจากตระกูลเดียวกันแบบต่อเนื่องสองสมัย

‘นั่นเป็นเรื่องที่น่ายินดีพอๆ กับน่ากังวล’ นักบวชชราคิด ขณะเดิน
 เลี้ยวไปยังเส้นทางสู่ห้องพักผู้ทำการสอนในมหาวิทยาลัย ขณะทีกลุ่ม
 เด็กนักเรียนเดินแยกย้ายกันออกไปกินอาหารกลางวัน

“บายนี่ท่านชีน่าจะให้ข้าไปช่วยคัดแยกเอกสาร เจ้าละมีเรีย”
 พริสเซล่าถามถึงงานที่เพื่อนได้รับมอบหมายในวันนี้

“ไม่มีนะ วันนี้เป็นวันพักของข้า” มีเรียตอบ พลางยื่นถาดไปรับ
 อาหารจากเพื่อนนักบวชฝึกหัด พลางยิ้มกว้างให้นักบวชฝึกหัดหนุ่มซึ่ง
 อายุมากกว่าเธอสองปี เมื่อเขาเพิ่มซองหวานสุดโปรดลงบนถาดของเธอ
 พริสเซล่ามองการกระทำที่ไม่เท่าเทียมนั้นอย่างอ่อนใจ

เธอไม่สามารถบอกได้ว่า นั่นเป็นความผิด แต่ก็ไม่ใช่สิ่งที่ถูก
 นักบวชคือผู้ถือพรหมจรรย์ ห้ามมิให้มีเรื่องความรัก แต่เพราะพวกเขายัง
 เป็นนักบวชฝึกหัด แม้จะมีข้อห้ามอย่างนั้นก็อาจมีคนทำที่ทั้งทำได้และทำ
 ไม่ได้ ผู้ที่ทำได้อย่างสบายใจก็สบายไป แต่ผู้ที่ทนทำและทนต่อไปไม่ไหว
 จนต้องกระทำความผิด ก็น่าเสียดายที่ต้องถูกบังคับให้ลาออกจากวิหารไปใช้
 ชีวิตอย่างคนธรรมดา

การเป็นนักบวชคือเกียรติสูงสุด แต่ก็เหมือนกรงขังของเด็กหญิง
 ชายที่อยากลิ้มลองความเป็นมนุษย์ มีนักบวชฝึกหัดบางคนที่เป็นเด็ก
 กำพร้าเหมือนพริสเซล่ากระทำความผิดพลาดจนต้องออกจากวิหารไป บางคน
 ไปเข้าร่วมกับลัทธิที่มีกฎข้อบังคับที่อ่อนกว่า พริสเซล่าไม่ได้ว่าเพื่อน แต่
 เธอมีความคิดว่า หากวิหารนี้ให้ชีวิตแก่เธอ เธอก็ควรจะซื่อสัตย์กับ
 สถานที่และเหล่าทวยเทพ

ท่านนักบวชชาติซีเคยบอกว่าทางออกเดียวที่จะเอาชนะอารมณ์
 ทางธรรมชาติคือ การผ่านบททดสอบแห่งจิต เมื่อเราผ่านมันได้แล้ว เรา
 จะไม่รับรู้ความเป็นไปทางอารมณ์อีก พริสเซล่าไม่รู้นั่นเป็นเรื่องจริง
 หรือเปล่า เพราะคนที่ผ่านบททดสอบแห่งจิตอย่างมีเรี่ยวก็ยังไม่หลุดพ้น

จากอารมณ์ธรรมชาติแบบนั้นเลย

‘หรือว่ามันมีหลายชั้น’ พริสเซล่าคิด

“เจ้าทำอย่างนั้นไม่ดีเลย” พริสเซล่าเตือนเพื่อน ขณะทุดันที่โตะไม้กินข้าว

“ทำแบบไหน”

“ยืมให้เขา ชำรู้ว่าเจ้าไม่ได้คิดอะไร แต่เขาน่ะไม่แน่ ท่านชาติสีบอกว่า เด็กผู้ชายจะคิดอะไรไปไกล ถ้าได้เห็นรอยยิ้มของสาวงาม”

มีเสียงหัวเราะซ้ำพลงบอกมือ “รอยยิ้มของสาวงามที่ไหน ทั้งเขาและข้ายังเด็ก ข้ายิ้มเพราะว่าเขาแถมของหวานที่ข้าชอบให้ข้า นี่ไง เจ้าไม่เห็นหรือ”

พริสเซล่าพยักหน้า แล้วไม่พูดเรื่องนี้อีก รู้สึกเหมือนตัวเองคิดมากเกินไป อาจเพราะเธออยู่ในมหาวิหารนี้มาตั้งแต่จำความได้ แม้บางเรื่องจะไม่เข้าใจในตอนแรก แต่พอได้รู้ได้เห็นมากขึ้นก็เริ่มรู้ว่า ระหว่างทางไปสู่การเป็นนักบวชชั้นสูง มีกับดักคอยล่อลวงให้เราตกลงไปติดเสมอ ซึ่งมีทั้งแบบล่อลวงให้เราตกลงไปเอง และแบบจุดกระชากลากถูเราลงไป พริสเซล่าไม่อยากจะให้เพื่อนคนไหนตกอยู่ในสภาวะแบบนี้

“อย่าคิดมากน่าพริส เจ้าว่าเจ้าจะไปช่วยงานท่านชีน่าใช่ไหม ที่ไหนหรือ ที่นี้หรือที่มหาวิหารเดียกริช”

“อารามเวียก้า” พริสเซล่าตอบ

ดวงตาของมีเรียเปล่งประกาย “อารามแรกเข้าของมหาวิหารเดียกริชที่เพิ่งสร้างเสร็จนะเธอ จันทน์เข้าไปด้วยสิ”

“ก็ได้นะ ข้าอยากหาคนช่วยอยู่พอดี พวกเขาเพิ่งย้ายข้าวของที่อยู่ในกระโจมหลักมาไว้ที่นี่ เห็นว่าท่านชีน่าเรียกนักบวชไปช่วยกันหลายคน เหลือแค่พวกเอกสาร ท่านอยากให้ข้าไปช่วย”

“จ๋าๆ ชำรู้แล้วละ ว่าเจ้านะเป็นศิษย์รักของท่านชีน่า ท่านชีน่าคง

อยากให้เข้าไปเรียนที่วิทยาลัยคาทอลิกเหมือนท่านสินะ จะได้กลับมาสานต่องานของที่นี่ได้”

พริสเซล่ายิ้ม “ข้าก็คิดอย่างนั้น แล้วพอเจ้าขึ้นเป็นเซลา ข้าก็จะออกแบบสร้างมหาวิหารที่งดงามที่สุดให้เจ้า”

ดวงตาของมีเรียเปล่งประกาย เด็กหญิงทั้งสองสบตากันแล้วยิ้มกว้าง ไม่ว่าใครจะว่าอย่างไร ทั้งคู่ต่างรู้ว่าต่างฝ่ายต่างชื่นชมในกันและกัน พริสเซล่ารู้ว่าตัวเองชอบอะไร ขณะที่มีเรียมีคุณสมบัติเพียงพอจะอยู่เหนือนักบวชทั้งปวง

“แต่ก่อนหน้านี้เราต้องแข่งกันเพื่อตำแหน่งไวเซอร์ก่อน” มีเรียเอ่ย ขณะที่พริสเซล่าส่ายหน้า

“ของอย่างนั้นมันเห็นชัดอยู่แล้วไหม”

“อย่ามาถ่มตัวว่าพริส พวกเรามีสิทธิ์เท่าๆ กัน และไม่ว่าใครจะว่ายังไง ข้าก็เห็นว่าเจ้าเหมาะสมกับตำแหน่งนั้น อาจจะมากกว่าตัวข้าเองด้วยซ้ำ”

พริสเซล่ายิ้มรับเนือๆ ไม่ได้จริงจังอะไร แล้วกินอาหารต่อ เมื่อกินเสร็จเด็กหญิงทั้งสองคนก็ตรงไปยังอารามเวียก้า ซึ่งเป็นวิหารที่มีรูปทรงเดียวกับมหาวิหารเดียกริชแต่เล็กมาก เป็นอารามแรกที่ตั้งอยู่บนเส้นทางขึ้นไปสู่มหาวิหารเดียกริช สร้างด้วยหินอ่อนสีซีขาว ด้านหน้าวิหารมีลานกว้างไว้สำหรับรวมพลคนงาน ที่มารับคำสั่งงานในแต่ละวันตอนเจ็ดโมงเช้ากับบ่ายโมง เมื่อเด็กหญิงทั้งสองคนไปถึงคนงานเพิ่งเลิกแถวและทยอยเดินขึ้นไปตามทางเดิน

“ท่านชีน่าคงอยู่ข้างใน” พริสเซล่าเอ่ย พลางเดินขึ้นบันได ในจังหวะเดียวกับที่ใครบางคนเดินสวนลงมา

“โอ๊ะ!” พริสเซล่าซึ่งเดินนำหน้าอยู่จึงเบี่ยงตัว แล้วพลาดเหยียบขึ้นบันไดไม่เต็มเท้า เด็กหญิงเสียหลักเซไปทำท่าจะร่วงลงมา แต่ได้มือ

ของใครบางคนที่สวนมาวิ่งไว้พอดี

“อุบัติเหตุเพียงเล็กน้อยคงไม่นับเป็นการทำผิดกฎใช่ไหม ท่านนักบวช” เสียงถามยืเยวนดังขึ้น ทำให้พริสเซล่าที่เพิ่งจะหายตกใจ มองมือของคนที่จับเธอเอาไว้ตาโต ก่อนจะบิดมือออกจากการเกาะกุมนั้น แล้วถอยห่างไปหลายก้าว

“ไม่นับหรอก แต่คืนนี้พริสคงต้องสวดภาวนายาวกว่าปกติ เพราะรู้สึกผิดในใจ” มีเรียตอบแทนเพื่อนอย่างมั่นใจ พลางค้อมศีรษะเล็กน้อยให้หัวหน้าสถาปนิกคนใหม่ของมหาวิหารเดียกริช

ฮาริหันมาสบตามีเรียแล้วยิ้มกว้าง “ตั้งแต่นั้นยังไม่เห็นเจ้าจะมารบกวนข้าเลย หรือเปลี่ยนใจแล้ว”

มีเรียยิ้ม “พอดีช่วงนี้ต้องเรียนประมวลคัมภีร์กันหนักมาก เพราะจะมีสอบอาทิตย์หน้า เอาไว้หลังสอบเสร็จข้าจะไปรบกวนแน่ๆ”

ฮาริเลิกคิ้ว จากนั้นขมวดคิ้วเล็กน้อย พลางถามว่า “สอบ? พวกเจ้าอยู่ในชั้นเรียนไวเซอร์เรียงนั้นหรือ”

“ใช่แล้วละ”

ชายหนุ่มมองใบหน้านางงามของเด็กหญิงทั้งสอง แล้วถามย้ำกับพริสเซล่าที่ยังถูข้อมือตัวเองซึ่งถูกจับเมื่อครู่ รวากับพยายามทำความเข้าใจ

“ทั้งสองคนเลยหรือ”

“ใช่ค่ะ ขอคุณที่ช่วยเหลือ แต่จริงๆ ข้ายังพอช่วยตัวเองได้...ค่ะ”

ฮาริยก้มไหล่ที่อีกฝ่ายดูจะไม่ค่อยสำนึกกับความช่วยเหลือของเขาสักเท่าไร แต่ถ้ามองว่าเด็กสองคนนี้เป็นหนึ่งในผู้ที่จะเป็นไวเซอร์แห่งเดียแมนก้า คำพูดอดทนของเด็กคนนี้ก็ไม่นับว่าผิดนัก

“ขอโทษที่เสียมารยาทกับเจ้าทั้งสอง ถ้าอย่างนั้นข้าขอตัวก่อน”

มีเรียและพริสเซล่าหลบให้ฮาริเดินลงบันไดไปจนถึงชั้นล่างสุด

จึงหมุนตัวเพื่อเดินขึ้นไปต่อ แต่ระหว่างนั้นฮารุกิหันกลับมาถามว่า

“ข้ามีคำถาม”

นักบวชฝึกหัดทั้งสองหยุดเดินแล้วหันไปมองชายหนุ่ม

“อะไรคะ” มีเรียถาม

“ว่าที่ไวเซอร์ทั้งสองสนใจจะไปดูการซ้อมบำรุงผนังที่สลักคัมภีร์
แห่งเนอวาเนียในวันพรุ่งนี้หรือเปล่า”

“ท่านจะอนุญาตให้พวกเราเข้าไปหรือ” มีเรียถามเสียงใส

ฮารุกิยิ้มพรางเหลือบมองสีหน้าเคร่งขรึมของเด็กหญิงอีกคนอย่าง
สนใจ แล้วกลับมาสบตามีเรีย พลังตอบว่า

“แน่นอน ข้าจะเริ่มงานวันนี้ พรุ่งนี้อาจเป็นวันสุดท้ายในรอบสิบปี
ที่นักบวชอย่างพวกเจ้าจะได้เห็นมัน ถ้าอยากไปดู ข้าพาไปดูได้”

“ท่านไม่ควร...” ฟริสเซ่ายังพูดไม่จบ มีเรียก็โพล่งตอบรับและ
ย้อนถามว่า

“พวกเราจะไป ท่านสะดวกเวลาไหนคะ”

“พรุ่งนี้สี่โมงเย็น เจอกันที่หน้าบ้านข้า แล้วข้าจะพาไป” ฮารุกิตอบ

“ตกลง ขอขอบคุณท่านมาก” มีเรียตอบรับอย่างดีใจ ขณะที่ฟริส-
เซล่าหลับตาอย่างอ่อนใจ

ฮารุกิมองภาพนั้นแล้วอดส่งเสียงหัวเราะในลำคอไม่ได้ ฟริสเซล่า
มองเขาอย่างไม่ชอบใจนัก แต่เพราะมีเรียหมุนตัวเดินเข้าอาราม เธอจึง
ต้องเดินตามไป ฮารุกิเองก็หมุนตัวเดินไปตามทางขึ้นสู่มหาวิหารเดียวกริช
อย่างที่ควรเป็น

“พรุ่งนี้สี่โมงเย็น เจ้าจะบ้าหรือมีเรีย ตอนนั้นเราต้องเข้าพิธีสวด
ภาวนารอบเย็น ถ้าหลบหนีละก็ โดนทำโทษหนักแน่” ฟริสเซล่ากระซิบ
คุยเพื่อน ขณะเดินผ่านห้องโถงของอารามไปยังห้องเอกสาร ซึ่งเป็นสถานที่
ทำงานตามที่นัดหมาย

“เราก็คแค่ขออนุญาตท่านนักบวชผู้ควบคุมว่า เราจะไปภาวนาจิตที่อื่น เพราะต้องการรวบรวมสมาธิเตรียมตัวสอบ พรุ่งนี้เป็นเวอร์ของท่าน อุกิล ท่านรักพวกเราสองคนจะตาย ขอแบบนี้ท่านต้องอนุญาตอยู่แล้ว”

พริสเซล่าหลับตาอย่างอ่อนใจกับวิธีการของเพื่อน และเธอไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ที่มีเรียพูดไม่เป็นเรื่องจริง ไม่ใช่แค่ท่านนักบวชผู้ดูแลชั้นเรียนนักบวชฝึกหัดระดับต้นอย่างท่านอุกิลหรอก ต่อให้ท่านเซล่าแห่งเดียแมนก้าเป็นผู้ควบคุมการสวดภาวนาเอง ท่านก็จะต้องยอมอนุญาตให้แก้คำขอนี้

‘เพราะมีเรียเป็นคนขอนี้นา’

“อ้าว เจ้าทั้งสองมากันแล้ว” นักบวชชราผู้ดูแลการปฏิสังขรณ์มหาวิหารเดียกริซมากกว่าสามสิบปีร้องทัก เมื่อเห็นเด็กหญิงทั้งสองคนเดินเข้ามา

“มีเรียอยากมาช่วยด้วย ข้าเลยพานางมาค่ะ ท่านชีน่า” พริสเซล่าเอ่ยหลังพวกเธอทำความเคารพชายชรา ซึ่งเฝ้ามองการคัดเลือกไวเซอร์มาถึงสามครั้งในชีวิต เขามองเด็กหญิงทั้งสองอย่างอ่อนโยน

“ดีแล้ว จะได้เรียนรู้เอาไว้”

มีเรียและพริสเซล่ามองหน้ากันก่อนยิ้มกว้าง แล้วการทำงานก็เริ่มขึ้น เด็กหญิงทั้งสองทำงานของตัวเองจนกระทั่งบ่ายสามโมงเย็นนักบวชชีน่าก็สั่งให้หยุด เพื่อให้ทั้งคู่เตรียมตัวกลับมหาวิหารเดียนำให้ทันเวลาสี่โมงเย็น

“ขอบใจพวกเจ้ามาก ขอให้โชคดีกับการสอบ” ชีน่าเอ่ยส่งท้าย

“ขอบคุณค่ะ” ทั้งคู่ตอบรับ แต่ขณะเดินออกจากห้องไป พริสเซล่าก็ถูกเรียกไว้ มีเรียกระซิบบอกว่าเธอจะไปรอที่หน้าอาราม พริสเซล่าจึงเดินกลับไปหาชีน่า

“คะ ท่านชีน่า”

ชายชรามองใบหน้าเด็กหญิง แล้วยิ้มอ่อนพลงพูดว่า “ข้าเอาแบบแปลนนิหารบุชาติวงศ์ที่เจ้าร่างไว้ให้สถาปนิกจากวิทยาลัยคาเทียสดูแล้ว โดยไม่ได้บอกว่าเป็นฝีมือของเจ้า เขาบอกว่าเจ้าของแบบแปลนเป็นคนมีพรสวรรค์ จึงอยากเสนอชื่อเจ้าของแปลนให้เข้าเรียนในวิทยาลัย”

ดวงตาของพริสเซล่าเปล่งประกายขึ้น “จริงหรือคะ”

ชีน่าพยักหน้าแล้วยิ้มกว้างขึ้น “ไม่ยากเป็นไอเซอร์หรือไง เด็กน้อย”

พริสเซล่าหัวเราะ “ข้าไม่ชอบเห็นเลือด ไม่อยากอยู่แต่ในนิหารแสทลิด ข้าอยากสร้างสิ่งที่ยิ่งใหญ่อย่างท่านชีน่าคะ”

ชีน่าหัวเราะ “ถ้าเจ้าเกิดเป็นชาย พริสเซล่า ข้าคงไม่ต้องรอจนถึงเวลานี้ เพื่อจะให้สิ่งที่เหมาะสมแก่เจ้า”

พริสเซล่าส่ายหน้า “เพราะข้าเป็นแบบนี้ ข้าถึงรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่ข้าต้องการจริงๆ”

“บาทที่สาม วรรคที่ห้า มหาคัมภีร์เดียน่า” ชีน่าระบุตำแหน่งคำสอนที่เด็กหญิงยกออกมาตอบ แล้วพยักหน้าให้พริสเซล่ากลับไปได้ พริสเซล่าจึงเดินจากไป ขณะที่ชีน่าหันไปมองม้วนกระดาษแบบแปลนนิหารของเด็กอายุสิบขวบอย่างมีความหวัง

ปีนี้ ชีน่า ฮาเดล อายุเจ็ดสิบเก้าปีแล้ว อีกปีเดียวเขาจะมีอายุขึ้นเลขแปด ช่วงชีวิตที่เขาทุ่มเทให้แก่การบูรณะวิหารต่างๆ ในเดียแมนก้าใกล้จะจบลง เขาจึงอยากหาผู้สืบทอดสักคน แต่คนคนนั้นก็มาปรากฏตัวช้าเหลือเกิน ข้าจนเขาแทบถอดใจ จนกระทั่งเด็กหญิงตัวน้อยที่มีความสมบูรณ์พร้อมทุกอย่างที่จะเป็นเซล่าได้ปรากฏตัวขึ้น

พริสเซล่าอาจไม่ใช่คนที่มีความสูงส่งในหมู่นักบวชฝึกหัด แต่เธอมีพรสวรรค์ในการมองโครงสร้างและการออกแบบ เด็กน้อยคนนี้ตามติดเขากับชาติชีมาตั้งแต่จำความได้ พวกเขาทั้งสองคนพยายามทดสอบใน

หลายๆ ทาง และพบว่า ทวยเทพเมตตามอบสิ่งมากมายให้คนคนหนึ่ง ได้มากมายขนาดนี้ได้อย่างไร

เป็นครั้งแรกที่ชีน่ามีความคิดไม่ตรงกับซาดีซีเพื่อนสนิทของเขา ซึ่งเป็นผู้ดูแลนักบวชฝึกหัด เขาเห็นว่าพริสเซล่าควรเป็นสถาปนิกมากกว่า ไวเซอร์ และความขัดแย้งนั้นใกล้ได้รับบทสรุปในอีกไม่นาน

โชคดียิ่งๆ ที่ในเวลาเดียวกัน เดียแมนก้าก็ได้พบเด็กหญิงที่มีคุณสมบัติพร้อมจะเป็นเซลา ยิ่งกว่าพริสเซล่า มีเรีย ฮานีลา ปรากฏตัวขึ้นได้อย่างเหมาะสม ทั้งยังเก่งกาจจนน่าตกใจ เพราะมีเด็กคนนี้ ชีน่าจึงเชื่อว่า เขาจะชนะเพื่อน พริสเซล่าจะเป็นนักบวชหญิงของเดียแมนก้า ที่เป็นสถาปนิกอัจฉริยะคนแรกในประวัติศาสตร์ลิบาเนีย

ไวเซอร์ที่งดงามกับสถาปนิกคู่บารมี ไม่มีอะไรที่เหมาะสมและส่งเสริมกันและกันได้เท่าสองเด็กหญิงแห่งความหวังของชนเผ่าอีกแล้ว ชีน่าคิด พลางหลับตาลงแล้วเริ่มสวดภาวนา

“ขอบคุณทวยเทพที่เมตตาเดียแมนก้า ขอคุณ...”

3

ความหวัง

“ข้าถามจริงๆ นะ ทำไมเจ้าถึงอยากอ่านภาษาเดียกริชให้เข้าใจได้อย่างถ่องแท้ขนาดนั้น ทั้งที่เจ้าก็อ่านมันได้อยู่แล้ว” พริสเซล่าถาม ขณะหันมองเพื่อนสนิทที่ล้มตัวลงนอน หลังจากดับไฟในตะเกียงรอบห้องจนเหลือแค่ดวงตรงผนังหัวเตียง

“มีบางอย่างที่ข้าอ่านไม่ออก และมีบางสิ่งที่ข้าต้องแน่ใจก่อนพวกเราจะเข้าทดสอบเพื่อรับการคัดเลือกในตำแหน่งไวเซอร์” มีเรียตอบ ขณะพลิกตัวนอนตะแคงหันหน้ามามองพริสเซล่า ซึ่งนอนอยู่บนเตียงข้างๆ

ห้องนอนของนักบวชฝึกหัดมีขนาดไม่ใหญ่นัก มันเพียงพอให้ตั้งเตียงเล็กได้สองหลังและโต๊ะอ่านหนังสือ ส่วนตู้เสื้อผ้าจะอยู่รวมกันที่ห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าตรงหน้าห้องอาบนํ้ารวม นักบวชฝึกหัดจึงถูกจัดให้พักห้องละสองคน โดยสลับคู่เพื่อนร่วมห้องและห้องพักเวียนกันไปทุกสามเดือน เว้นแต่นักบวชฝึกหัดในชั้นเรียนไวเซอร์เรียนเท่านั้น ที่จับคู่เพื่อนร่วมห้องกัน

ได้ตลอด

มีเรื่องกับพริสเซล่าจับคู่อยู่ด้วยกันตั้งแต่มีเรื่องแรกเข้ามาอยู่ใต้มหาวิหารเดียนาตอนหกขวบ มีเรื่องไม่เคยเรียนรู้อะไรเลย และการใช้ชีวิตเป็นนักบวชมาก่อน ท่านนักบวชผู้ดูแลจึงให้พริสเซล่าคอยดูแลมีเรื่องไปด้วยกลายๆ ทั้งสองคุยกันถูกคอดีเลยไม่มีการเปลี่ยนคู่

“อะไรล่ะที่เจ้าอ่านไม่ออก” พริสเซล่าถาม

“คัมภีร์แห่งเนอวาเนีย” มีเรื่องตอบ

พริสเซล่าลุกพรวดขึ้นนั่ง และหันไปจ้องหน้าเพื่อน “เจ้าจะอ่านมันเหรอน นั่นไม่ใช่ภาษาเดียกริซนะ แต่เป็นบันทึกภาพที่มีมาก่อนภาษาเดียกริซเสียอีก”

มีเรื่องพยักหน้า “และจากที่ข้าศึกษาภาษาเดียกริซมา ข้าพบว่าภาษาเดียกริซก็น่าจะมีรากฐานมาจากภาพพวกนั้น ข้าอยากรู้ มันบันทึกเหมือนสิ่งที่ข้าเข้าใจหรือเปล่า”

“ไหนเจ้าบอกว่าอ่านไม่ออก” พริสเซล่าท้วง มีเรื่องจึงตอบว่า

“ข้าก็อยากรู้ว้า ข้าคิดเองเออเองหรือเปล่าไง ถ้ามีคนทั้งสองมายืนยัน มันก็ดีกว่าไม่ใช่เหรอน”

“แล้วเจ้าเข้าใจว่าอะไรเหรอน”

มีเรื่องส่ายหน้า “เอาไว้ข้าแน่ใจว่า ข้าเข้าใจถูกต้องแล้วจะบอกเจ้านะ...ข้าจะบอกเจ้าเป็นคนแรกเลย”

พริสเซล่าล้มตัวลงนอน พลังพุดต่อ “ก็ได้ แต่ก็น่าขำนะ เจ้าจะเอาอย่างลุ่มหรือไง ครีสบอกข้าว่า ลุ่มเองเอาแต่สนใจสาส์นแห่งพาเวน”

มีเรื่องหัวเราะ เมื่อเพื่อนเอาเธอไปเปรียบเทียบกับเด็กชายจากออเรียมาผู้แสนเจียบขีมนั่น

“ความตั้งใจของเขานะ น่าอัศจรรย์ตาย”

พริสเซล่าหัวเราะตามเพื่อนแล้วหลับตา ทั้งห้องเจียบสจัด ความ

ง่วงงุนจึงเริ่มเข้าช่วงชิงสติของเด็กหญิงทั้งสอง แต่ก่อนสติของพริสเซล่าจะหลุดลอยไป เธอก็ได้ยินมีเสียงพูดว่า

“เจ้าต้องชนะข้าให้ได้นะ พริส เจ้าต้องเป็นไวเซอร์แห่งเดียแมนก้าเจ้าทำได้”

พริสเซล่าเปิดเปลือกตาอันหนักอึ้งอย่างงุนงง ท่ามกลางแสงสลัวในห้องนอน และยังไม่ทันที่เธอจะถามเพื่อน ก็ได้ยินเสียงลมหายใจของคนบนเตียงข้างๆ ดังอย่างสม่ำเสมอ

‘เอาไว้วางมพุงนี้ก็ได้’ พริสเซล่าคิด แล้วหลับตาลง ก่อนจะหลับตามไป

วันรุ่งขึ้นพริสเซล่าตื่นแต่เช้ามืดเพื่อเตรียมตัวไปสวดภาวนารอบเช้า เธอคิดว่าตัวเองตื่นเช้าแล้ว แต่เพื่อนร่วมห้องของเธอกลับตื่นเช้ากว่า พริสเซล่าเดินไปห้องอาบนํ้าก็ไม่พบมีเรีย จึงคิดว่าเพื่อนสนิทคงไปรออยู่ที่ห้องสวดภาวนาแล้ว เด็กหญิงรีบจัดการตัวเอง ก่อนจะตามไป

เสียงเชียร์สลับกับเสียงห้ามดังอื้ออึงมาจากห้องสวดภาวนา ทำให้พริสเซล่าเร่งฝีเท้าเดินเข้าไปในห้อง แล้วพบว่าในห้องมีนักบวชฝึกหัดล้มอยู่บนพื้นหลายคน และอีกสองคนกำลังขัดลูกบอลพลังจิตใส่มี่เรีย ซึ่งกางอาณัติเขตป้องกันตัวเต็มขั้น พริสเซล่ารีบพุงไปหา มีเรียพร้อมกางบาร์เรียร์ป้องกันเพื่อน พลังถามเสียงกร้าว

“เกิดอะไรขึ้น! ทำไมมาสู้กันแบบนี้”

“ก็มีเรียนะสิ นางทำร้ายพวกเราก่อน” เด็กหญิงเจ้าของเส้นผมสีน้ำตาลตัดสั้นถึงตักพูโพล่งอย่างโมโห ขณะสะบัดมือแผ่ฟุ้งกระสุนซึ่งเป็นบอลพลังจิตชัดเข้าใส่มี่เรียอีกรอบ แต่ลูกบอลพลังจิตเหล่านั้นกลับสลายไปทันที เมื่อพริสเซล่าสะบัดมือปัดพลังนั้นออกไป

“ถ้านางลงมือก่อนเจ้ายังต้องไม่ตอบโต้ ทำไม่ไม่พูดกันดีๆ ไม่ว่าอะไรจะโมโหแค่ไหนก็ไม่ควรลงมือกันแบบนี้ พวกเจ้ารู้จักดี ทำไม่ยังฝ่าฝืน”

พริสเซล่าดูเสียงจริงจัง แล้วหันมามองใบหน้าเอ็นซาของเพื่อน มีเรียเป็นคนสติโลว์เรจ ยิ้มง่าย แม้จะเป็นคนที่พูดจาไม่เกรงใจใคร จนดูเหมือนคนโมโหง่าย แต่จะโกรธแต่ละทีก็ต้องมีสาเหตุ ดังนั้นจะต้องมีเรื่องแน่นอนถึงทำให้เพื่อนของเธอสับสนขนาดนี้

“ข้าเริ่มก่อนจริง แต่แอนนี่ด้าต่างหากที่ทำตัวเสียมารยาทก่อนแล้วยังใช้พวกมากมารุมกระชากเสื้อข้าด้วย” มีเรียพูดได้เสียงเย็น

พริสเซล่าหันไปมองแอนนี่ด้า หนึ่งในนักเรียนชั้นเรียนไวเซอเรียอย่างตั้งคำถาม ทุกคนรู้ว่า แอนนี่ด้า กอร์ดีล เป็นบุตรของเซลาแห่งเดียแมนก้าคนที่ 856 เซลาวาเรสซ่า กอร์ดีล ที่หลังพันวาระดำรงตำแหน่งไปตอนอายุยังน้อย ก็ขอลาออกจากมหาวิทยาลัยไปแต่งงานกับมหาเศรษฐีผู้ครอบครองธุรกิจแพรรณที่ใหญ่ที่สุดในเดียแมนก้า

ตอนแรกแอนนี่ด้าจึงได้รับการคาดหวังให้เป็นไวเซออร์แห่งเดียแมนก้าคนต่อไป เพราะเธอมีพลังจิตและงดงามมากในหมู่นักเรียนไวเซอเรีย แต่หลังจากมีเรียเข้ามาในชั้นเรียนนี้ ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป

“เจ้าทำอย่างนั้นจริงหรือเปล่า” พริสเซล่าถามเสียงขม

“ใช่แล้วทำไม ข้าเบื่อจะฟังคนยกยอปอปั้นนาง จะเก่งแค่ไหนกันเสียว ไม่ว่ายังไงนางก็ไม่ได้เป็นไวเซออร์หรอก ใครจะยอมให้มีไวเซออร์กับเซลานามสกุลเดียวกัน ยังไม่นับว่า...” พูดถึงตรงนี้แอนนี่ด้าก็หยุดพูดราวกับเรื่องที่เธออยากจะพูดยังไม่ถึงเวลา แต่แค่คำพูดก่อนหน้านี้ของเธอก็ทำให้สีหน้าของพริสเซล่าเคร่งขมึนมากขึ้น

นักบวชต้องไม่ใช่ผู้ไฝหาอำนาจ แม้ความเป็นจริงจะไม่ใช่แบบนั้น แต่โดยภาพรวมก็ยังมันักบวชที่อยู่ในกรอบขนบธรรมเนียมนี้ถือมาก การที่แอนนี่ด้าพูดแบบนี้เท่ากับเหมารวมว่านักบวชทั้งหมดก็ไม่ต่างกับคนธรรมดา ซึ่งนั่นทำให้พริสเซล่าเริ่มจะโกรธบ้างแล้ว

“ระวังคำพูดของเจ้าด้วย แอนนี่ด้า พวกเราเป็นนักบวช ต้องไม่

ลุ่มหลงมัวเมาอยู่กับอำนาจ หากเจ้ายังมีจิตใจที่ขุ่นมัวอย่างนี้ แม้จะผ่านบททดสอบแห่งจิตได้แล้ว ก็ไม่ได้หมายความว่าระดับจิตใจของเจ้าจะถูกจุดให้ต่ำลงเพราะความคิดอันประอะเปื้อนนั่นไม่ได้”

“พริสเซล่า เจ้า!” แอนนี่ดำขึ้นเสียงสูงอย่างโกรธจัด แล้วจะพุ่งเข้าหาพริสเซล่า แต่ทุกคนกลับยืนตัวแข็งทื่อไปในบัดดล เมื่อบนพื้นห้องสวดภาวนาปรากฏตัวอักขระโบราณขึ้นเป็นวงอาณาเขตตรึงทุกคนให้อยู่กับที่ พริสเซล่าเหลือบมองใบหน้าของทุกคนด้วยดวงตานิ่งสงบแวบหนึ่ง ดวงตาสีเขียวมรกตของเธอไร้ซึ่งอารมณ์ ขณะเอ่ยด้วยน้ำเสียงเข้มขรึม ชัดถ้อยชัดคำว่า

“ถ้าพวกเจ้าไม่หยุด ข้าจะใช้อำนาจของผู้คุมกฏนักบวชฝึกหัดลงโทษแล้วนะ โปรดเห็นใจข้าด้วย ข้าไม่อยากทำร้ายพวกเจ้า และยังไม่อยากใช้ตำแหน่งนี้กับบริเวณคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับทั้งหมดด้วย”

ห้องสวดภาวนาตกอยู่ในความเงียบ แอนนี่ดำก้มหน้า ขณะที่นักบวชฝึกหัดที่นอนฟุบอยู่บนพื้นก็ได้รับการเยียวยาจากอาณาเขตของพริสเซล่า เมื่อทุกอย่างคืนสู่ปกติ พริสเซล่าก็ปลดอาณาเขตป้องกันออก แล้วหันมาสบตามีเรียพร้อมกับถอนหายใจ

“ทำใจให้สงบเถอะ ข้ารู้ว่าเจ้าเกลียดคำพูดที่ทุกคนเอาแต่ว่าเจ้ากับท่านเซลามาจากตระกูลเดียวกัน เจ้าเก่ง มีเรีย และพวกเขารู้ดีว่าเจ้าเก่งกว่าใคร ดังนั้นพวกเขาจึงห้ามความอิจฉาของตัวเองไว้ไม่ได้”

มีเรียพยักหน้า พลังถอนหายใจยาว ก่อนจะยิ้ม “ไม่ได้เห็น ‘พริสธูล’ มาตั้งนานแล้วนะ เจ้าต่างหากที่ยอดเยี่ยมพริส”

พริสเซล่าดีใจที่เพื่อนที่บังอาจเอาชื่อที่พวกนักบวชฝึกหัดเรียกเธอมาล้อเลียน พริสเซล่าอยู่ที่มหาวิหารแห่งนี้ตั้งแต่จำความได้ เธอรู้และจดจำกฎได้ทุกข้อ และยังดำเนินชีวิตอยู่บนพื้นฐานของกฎเหล่านั้นอย่างเคร่งครัดตลอดมา รวากับมันเป็นอากาศที่เธอหายใจเข้าไป เธอจึงได้รับ

การแต่งตั้งให้เป็น ‘รูล’ ผู้คุมกฎของนักบวชฝึกหัดเมื่อปีก่อน ทั้งที่นักบวชฝึกหัดอายุมากกว่าเธอก็มีหลายคน ดังนั้นหากไม่จำเป็นจริงๆ พรินเซสจะไม่ค่อยแสดงอำนาจในฐานะผู้คุมกฎ เว้นแต่เกิดเหตุการณ์ร้ายแรงจริงๆ พรินเซสถึงใช้ความเด็ดขาด จนนักบวชฝึกหัดแอบตั้งฉายาให้เธอว่า ‘พรินรูล รูปปั้นผู้คุมกฎผู้ไร้จิตใจ’

“ตั้งแต่เช้าเพื่อมาหาเรื่องทะเลาะกับคนอื่นหรือไง” พรินเซสเฒ่าเอ่ยขณะที่ทั้งคู่คุกเข่าอยู่บนเบาะประจำของตัวเอง

“ข้าตื่นเข้าไปอารามอักษร แล้วรีบกลับมาให้ทันสวดภาวนารอบเช้า เพิ่งมาถึงเหนื่อยๆ แอนนี่ด้าก็มาหาเรื่อง ได้ยินมาว่าเมื่อวานท่านวอเรสขามาเยี่ยมนาง วันนี้นางเลยคึกขึ้นมาละมัง”

“ว่าแต่เจ้าไปอารามอักษรทำไม” พรินเซสเฒ่าถาม

มีเรียมยังไม่ทันตอบ ประตูด้านข้างห้องสวดภาวนาก็เปิดออก แล้วหัวหน้านักบวชนำโดย เฮอร์ก้า ฮานีลา เซลาแห่งเดียแมนก้าวคนปัจจุบันก็เดินเข้ามา

‘เดี๋ยวล่ะ’ มีเรียมขยับปากพูดโดยไม่ออกเสียง แล้วทั้งหมดก็เริ่มพิธีสวดภาวนารอบเช้าอย่างที่ให้เป็นประจำทุกวัน

หลังสวดภาวนารอบเช้าเสร็จ นักบวชฝึกหัดทุกคนต้องเข้าไป รายงานตัวกับนักบวชพี่เลี้ยงเพื่อช่วยงานประจำวัน พรินเซสเฒ่าทำงานเพลินจนลืมเรื่องที่ถามค้างไว้กับมีเรียมเสียสนิท กระทั่งบ่ายขณะที่เธออุ้มตะกร้าผ้าใช้แล้วไปส่งให้ข้าบาทซักทำความสะอาด มีเรียมก็มาปรากฏตัว แล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้มกว้างว่า

“ข้าทำงานของข้าเสร็จแล้ว เจ้าละ พร้อมจะไปหรือยัง”

“ไปไหน” พรินเซสเฒ่าถามอย่างงุนงง ขณะมีเรียมเข้ามาช่วยหิ้วที่หุตะกร้าอีกข้าง แล้วเดินไปด้วยกัน

“ไปมหาวิทยาลัยเดียกริซัง เรามีนัดตอนสี่โมงเย็นนะ”

พริสเซล่าเอียงคอคิดนิดหนึ่งแล้วร้อง “อ้อ เออ ข้าลืมไปเลยนะเนี่ย แต่งานของข้ายังไม่เสร็จเลย ทำไงดี”

“ข้าเลยมาช่วยเจ้าไง เอาผ้านี้ไปส่งแล้วต้องทำอะไรอีกล่ะ” มีเรียเสนอตัวช่วยอย่างอารมณ์ดี

พริสเซล่าเห็นสีหน้าของเพื่อนสนิทดูดีกว่าเมื่อเช้ามาก จึงตอบยิ้มๆ ว่า

“ไปช่วยท่านพาดินเก็บหนังสือในอารามอักษร เออ เมื่อเช้าเจ้าก็ไปอารามอักษรนี่นา เจ้ายังไม่ได้บอกข้าเลยว่าเจ้าไปทำอะไร ไม่น่าจะมีหนังสือเล่มไหนที่เจ้ายังไม่ได้อ่านนะ”

มีเรียพยักหน้าหงิกๆ แล้วตอบว่า “ก็เพราะไม่มีหนังสือเหลือให้ข้าอ่านแล้วนี่แหละ ข้าเลยต้องไปทำเรื่องขอไปศึกษาประมวลคัมภีร์ในอารามอักษรของมหาปราสาท ที่นั่นไม่ดีเลยนะ ถ้าข้าได้ไปห้องสมุดคาเทียสก็ดีกว่า”

พริสเซล่าพยักหน้า “เจ้าเคยไปที่นั่นตอนก่อนจะเข้ามาเป็นนักบวชฝึกหัดใช่ไหม ที่นั่นคงมีหนังสือเยอะมากสินะ ว่ากันว่าอารามอักษรของเรายังมีหนังสือเยอะไม่เท่าที่นั่นเลย ประหลาดดีนะ”

“คาเพนเทียเก็บภาษีเป็นหนังสือ หนังสือทั้งโลกเลยไปรวมอยู่ที่ห้องสมุดคาเทียส ถ้าเป็นเอกสารที่คัดลอกได้ เขาก็จะคัดลอกไว้และคืนเล่มจริงให้ แต่หนังสือบางเล่มก็คัดลอกไม่ได้” มีเรียเล่าตามที่รู้มา

“อย่างเช่นหนังสือในภาษาเดียกริซัง แะจริงๆ” พริสเซล่าบ่น “แต่อาจเป็นเรื่องดีก็ได้ คงไม่ค่อยมีนักบวชที่ชอบอ่านหนังสือมากๆ แถมยังอ่านเร็วอย่างกับสูบเข้าไปในร่างเหมือนเจ้านักหรอก”

เมื่อทั้งคู่มาถึงพื้นที่ซีกล่างก็ช่วยกันนำตะกร้าผ้าไปวางในตำแหน่งรอซัก แล้วรอให้ข้าบาทที่ดูแลการซักเสื้อผ้ามารับตะกร้าผ้าที่พวกเธอนำ

มาส่งเข้าไปข้างในพื้นที่ซักล้าง

“เอาละ ไปอารามอักษรกันเถอะ” มีเรียพูด แล้วคล้องแขน
พริสเซล่าเดินจากไป

“เมื่อคืนก่อนหลับเจ้าพูดอะไรหรือเปล่า” พริสเซล่าถาม เมื่อนึกถึง
คำพูดที่เธอได้ยินก่อนจะหลับ

มีเรียเอียงคอครุ่นคิด แล้วถามว่า “พูดอะไรหรือ”

“อะไรสักอย่าง เหมือนย้าให้ข้าพยายามผ่านบททดสอบเป็น
ไวเซอร์ให้ได้”

มีเรียเสไปมองทางอื่น พลังตอบว่า “ไม่ นี่ ข้าหลับเป็นตายเลย
ข้าพูดอย่างนั้นหรือ”

พริสเซล่าขมวดคิ้ว เธอมั่นใจว่าได้ยินมีเรียพูดทำนองนั้นจริงๆ
ทำไมเพื่อนถึงปฏิเสธว่าไม่ได้พูดล่ะ

‘เอ หรือหูเราจะเพี้ยนไปจริงๆ ตอนนั้นก็เคลิ้มๆ ครึ่งหลับครึ่งตื่น
เสียด้วย’

“ข้าคงหูเผื่อไปเองมั้ง”

“แล้วถ้าข้าพูดอย่างนั้นจริง เจ้าจะเป็นไวเซอร์ได้อย่างที่ข้าขอไหม”

พริสเซล่าหันมาสบตาเพื่อน แล้วเด็กหญิงทั้งคู่ก็นั่งกันไปหลาย
วินาที จากนั้นพริสเซล่าก็พูดว่า

“เจ้าเหมาะสมกับตำแหน่งนั้นที่สุดแล้ว มีเรีย”

“มันยังไม่แน่นอนสักหน่อย ใครจะรู้ล่ะ ในการทดสอบอาจมีคน
เก่งกว่า อย่าเพิ่งด่วนตัดสินใจเสียก่อนสิ มีความหวังหน่อยเพื่อน” มีเรีย
พูดกระตุ้นเกมหยอกเย้าให้ดูเป็นเรื่องล้อเล่น แต่พริสเซล่าก็ตอบด้วย
น้ำเสียงจริงจังว่า

“มันไม่เกี่ยวกับความหวังหรือหมดหวังหรอก เจ้าน่ะเหมาะสมที่สุด
เจ้าเองก็รู้ดีไม่ใช่หรือ”

มีเรียเฝ้าปาก แล้วเบือนหน้าไปมองทางอื่น ก่อนจะตอบว่า “แต่ข้าหมดหวังแล้ว”

“จากอะไร” พริสเซล่าถามอย่างไม่เข้าใจ ดูเหมือนเพื่อนของเธอมีเรื่องให้ต้องคิดมากมาย แต่ไม่ยอมพูดออกมา

“ทำไมทุกคนถึงอยากเป็นเซลากันนักนะ พริส เราเป็นแค่นักบวชธรรมดาไม่ได้หรอก หรือไม่ก็เป็นแค่คนทำมาหากินทั่วไปนะ แค่นั้นไม่พอหรอก”

คำพูดนั้นดูไม่สมกับมีเรียซึ่งร่ำเรียนและมองโลกในแง่ดีมาตลอดเลย พริสเซล่าจึงอดคิดตามไม่ได้...ใช่ จากทุกคำสอนที่ได้รับการอบรมมาตลอดล้วนเน้นว่า นักบวชทุกคนควรปล่อยวาง แต่ทำไมการกระทำของผู้ที่อยู่รอบข้างถึงได้ตรงกันข้าม

“เฮ้อ! ข้าเหนื่อยจังเลย อยู่ๆ ก็ทำให้เจ้าเครียดไปด้วยซะงั้น” มีเรียเสียดสีเล่นด้วยน้ำเสียงร่าเริง

พริสเซล่าส่ายหน้า แล้วเอื้อมมือมาคล้องแขนเพื่อน พลางเอ่ยว่า

“ท่านชีนาพูดเสมอว่า บางครั้งทวยเทพก็กำหนดไว้แล้ว ให้มนุษย์แต่ละคนเกิดมาเพื่ออะไร เราไม่ควรตั้งคำถามจากสิ่งที่รายล้อมอยู่รอบตัวเรา แต่ควรเลือกทำในสิ่งที่ต้องทำในเวลานั้น อย่าคิดมากเกินไปนะมีเรีย ไม่ว่าใครจะว่าอย่างไร คนพวกนั้นก็ยอมรับในพลังของเจ้า เจ้าจะต้องเป็นเซลาที่ดีที่สุดเท่าที่เดียแมนก้าเคยมีมานะ”

“แล้วเจ้าล่ะ” มีเรียถาม

พริสเซล่ายิ้มกว้าง “เซลาที่ยิ่งใหญ่จะขาดสถาปนิกผู้ใจได้ยังไง ข้าบอกเจ้าแล้ว ว่าข้าจะสร้างมหาวิหารที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเพื่อเจ้า เซลาของพวกเขา”

เด็กหญิงสองคนยิ้มให้กันไปตลอดทางเดิน เมื่อถึงอารามอักษร พริสเซล่าก็ปล่อยมือจากเพื่อน แล้วเข้าไปรายงานตัว มีเรียมองเพื่อนและ

เดินช้าๆ ตามเข้าไป รอยยิ้มที่เลื่อนไปทั่วใบหน้าเมื่อครู่ค่อยๆ จางหายไป

“แต่ข้าไม่อยากเป็นเซลา” มีเสียงเอ่ยเสียงแผ่วเบา เด็กหญิงอยากปฏิเสธให้ทุกคนรู้ แต่คงไม่มีใครเชื่อสิ่งที่เธออยากพูด และรู้ดียิ่งกว่าใครว่า ในสัปดาห์หน้าผลการคัดเลือกจะออกมาอย่างไรแน่นอน เธอคือผู้ที่เหมาะสมจะเป็นไวเซอร์ จากนั้นปัญหาที่ใหญ่กว่านั้นก็จะตามมาเหมือนเงาตามตัว

มีเรียไม่อยากโทษเทพเจ้า และไม่ต้องการโทษโชคชะตาของตัวเอง แต่การที่เธอเกิดมาพร้อมด้วยสมองและพลังอันลอบเลิศแบบนี้ แม้เธอไม่อยากโทษว่าเป็นความผิดของท่านเหล่านั้นก็คงไม่ได้ เธออยากเป็นแค่เด็กธรรมดา แต่โชคชะตาไม่อนุญาต แม้รอบกายเธอมีแต่คนอยากเป็นอย่างเธอมากมาย แต่เธอยอมให้คนเหล่านั้นเป็นแทนไม่ได้

ผู้ที่มีอำนาจเหนือนักบวชทั้งปวง ผู้ที่ใกล้เคียงกับคำว่าเทพเจ้าที่สุด คนคนนั้นควรเป็นคนที่บริสุทธิ์ที่สุด มีพลังสูงสุด และประพาศิตินได้ น่านับถือที่สุด พริสเซลามีทุกอย่างตามนั้นอย่างครบถ้วน เพื่อนของเธอควรได้รับตำแหน่งนั้นที่สุด คุณสมบัติเดียวที่ขาดหายไปบ้างก็แค่พลังของพริสเซล่าที่ยังไม่เต็มเต็มที่เท่านั้น ต่อให้คนอื่นไม่รู้ แต่มีเรียรู้ว่าเพื่อนร่วมห้องตลอดสี่ปีคนนี้มีพลังมหาศาลซ่อนอยู่ ขอแค่เวลาอีกหน่อย พริสเซล่าก็จะก้าวข้ามเธอไปได้

“น่าเสียดาย ที่เวลา...เกือบจะหมดแล้ว และยิ่งน่าเสียดายที่สุดก็เพราะเวลาของข้าได้เดินมาถึงจุดสิ้นสุดแล้วเช่นกัน”

“อ้าว มีเรีย เจ้ามาอีกแล้วหรือ คำร้องขอเข้าไปใช้อารามอักษรของมหาปราสาทที่เจ้ายื่นไว้ละ ได้รับประทับตราอนุญาตแล้วนะ เจ้าน่าไปแจ้งกับท่านมอริเกลที่ดูแลที่นั่นได้เลย” นักบวชหญิงเจ้าของดวงตาสีเทา เส้นผมสีน้ำตาลอ่อนเอ่ย พลงย่นม้วนสาส์นใบอนุญาตที่ว่า

ให้มีเรีย

“ขอบคุณค่ะ ท่านพาดิน รวดเร็วดีจริงๆ” มีเรียตอบ

“ท่านเซลามายืมข้าพอดี ข้าเลยได้โอกาสเสนอใบคำร้องของเจ้าท่านเซลายินดีมากที่เจ้าไม่รู้ และอำนวยความสะดวกให้เจ้าโชคดีในการสอบอาทิตย์หน้า”

มีเรียทำความเคารพนักบวชผู้สูงวัย แล้วเดินไปช่วยพริสเซล่าเก็บหนังสือจนเสร็จ จากนั้นทั้งคู่ก็เดินออกจากอารามอักษตรงไปยังบ้านพักของฮาโร แต่เพราะออกจากอารามอักษช้ากว่าที่คิดไว้ เมื่อพวกเขาไปถึง คนนำทางก็ยืนรออยู่หน้าบ้านพักของเขาแล้ว

“พวกเจ้ามาสายนะ” ฮาโรทักอย่างไม่จริงจัง

พริสเซล่าค้อมศีรษะนิดหน่อย แล้วเอ่ยว่า “ขอโทษด้วยค่ะ เราเพิ่งเสร็จงาน”

ฮาโรยักไหล่ แล้วเดินนำไปพลางถามว่า “นักบวชฝึกหัดต้องทำงานหนักขนาดนั้นเลยหรือ ข้าว่าเดี๋ยวแมนก้าน่าจะมีกฎหมายคุ้มครองแรงงานเด็กด้วยนะ”

“เด็กส่วนใหญ่ของเดี่ยแมนก้าก็ไม่ต้องทำงานหรอกค่ะ แต่เพราะเราเป็นนักบวช จึงต้องฝึกให้มีจิตอาสาตั้งแต่ยังเด็ก อีกอย่างการช่วยงานนักบวชคนอื่นๆ ก็ช่วยฝึกฝนพลังจิตของเราให้รุดหน้ายิ่งขึ้นด้วย ท่านคงไม่คิดว่า เด็กสิบขวบทั่วไปจะยกของหนักๆ ได้ด้วยพลังตัวเองหรอกนะ” มีเรียชี้แจงยืดยาว

ฮาโรเหลือบสบตามีเรียแวบหนึ่ง แล้วส่ายหน้า “ข้าไม่คิดอย่างนั้นหรอก แค่ว่าประหลาดใจอย่างมากด้วยว่า ทำไมนักบวชเด็กๆ ที่นี่ถึงได้โตเป็นผู้ใหญ่กว่าเด็กทั่วไปมากนัก เห็นพวกเจ้าแล้วไม่ให้ความรู้สึกว่าเป็นเด็กเลย ทั้งที่อายุก็ห่างจากข้าตั้งเยอะ”

“ท่านอายุเท่าไรคะ ขอโทษที่ถามละลابلลั้ง” มีเรียถาม ขณะ

ลอบสังเกตพริสเซล่าที่ดูเงียบขรึมไปเมื่ออยู่ต่อหน้าฮาโร แต่จริงๆ ก็ไม่ใช่แค่ฮาโรหรอก แม้แต่นักบวชด้วยกัน หากเป็นผู้ชาย พริสเซล่าแทบจะไม่คุยด้วยเลย ถ้าไม่ใช่เป็นเรื่องงานที่ต้องทำร่วมกัน

“จะครบสี่สิบห้าในปีี้แหละ พวกเจ้าละ โอ ให้ข้าเดานะ สิบปีใช่ไหม ข้าได้ยินมาว่าจะมีการทดสอบผู้ที่ได้รับคัดเลือกให้เป็นไวเซอร์ตอนที่เด็กในชั้นเรียนไวเซอร์เรียทุกคนมีอายุครบสิบปี”

“ใช่ค่ะ” มีเรียตอบ

“อืม ข้าว่าการกำหนดเงื่อนไขในการคัดเลือกแบบนั้นดูจะจำเพาะไปหน่อย ในดินแดนหนึ่งจะไปหาเด็กที่มีอายุเท่ากันและมีพลังมากได้ในคราวเดียวกันหลายๆ คนได้ยังงั้” ฮาโรพูดติดตลก แต่พอเหลือบสบตา กับพริสเซล่า ชายหนุ่มก็รีบพูดเบี่ยงประเด็นไปเป็นขอความเห็นแทน

“หรือพวกเจ้าไม่คิดอย่างนั้น”

“การคัดเลือกคนเข้าชั้นเรียนไวเซอร์เรีย คัดเลือกจากความสามารถจากคนทุกชนชั้น โดยคุณสมบัติแรกที่กำหนดคือ พวกนางต้องมีอายุครบสิบปีในปีคัดเลือกไวเซอร์ตามการเสี่ยงทาย มันคือความต้องการของทวยเทพ ไม่ใช่การค้นหาแบบสุ่ม” พริสเซล่าชี้แจง

ฮาโรเลิกคิ้วกับคำตอบยาวเหยียดที่ได้รับครั้งแรกจากเด็กหญิงแสนเงียบขรึม ก่อนจะซักต่อว่า

“แล้วใครเป็นผู้เสี่ยงทาย”

“เซลลาแห่งเดียแมนก้า ซึ่งกระทำในวันที่ท่านขึ้นรับตำแหน่งค่ะ” มีเรียตอบ

“รวมไปถึงวันที่ท่านลงจากตำแหน่ง ซึ่งเป็นวันรับตำแหน่งเซลลาคนต่อไปด้วยค่ะ” พริสเซล่าเสริม

“ความน่าจะเป็นหรือ ไม่ดีเลยน้ำ ที่เอาตำแหน่งสำคัญขนาดนี้ไปแขวนไว้กับสิ่งที่เอาแน่นอนไม่ได้อย่างดวงชะตา”

สองนักบวชฝึกหัดหันมามองหน้ากันครู่หนึ่ง แล้วพริสเซลาก็โพล่งถามว่า “ท่านไม่เชื่อถือในเทพเจ้าฉันหรือ”

ฮาโรหยุดเดิน แล้วหันมามองเด็กหญิงทั้งสอง พลังตอบว่า “ข้าเชื่อในศาสตร์ที่จับต้องได้ เจ้าดูสิ่งนี้สิ”

ชายหนุ่มอ้าแขนกว้างออกจนสุดทั้งสองข้าง เด็กหญิงมองตามมือเขา ซึ่งฉายไปยังโครงสร้างปรักหักพังที่ยิ่งใหญ่ของมหาวิหารเดียกริชตรงหน้า ขณะไต่ยีนฮาโรพูดต่อว่า

“มหาวิหารอันยิ่งใหญ่แห่งนี้ก็เกิดขึ้นด้วยฝีมือมนุษย์ ทำไมเราถึงต้องกราบไหว้เทพเจ้าด้วย”

ดวงตาของเด็กหญิงทั้งสองกวัดมาจ้องใบหน้าที่แสนมั่นใจของฮาโรเขม็ง พริสเซล่ามองฮาโรราวกับเขาเป็นตัวประหลาด ขณะที่มเรียมองฮาโรด้วยสายตาที่ถึงทั้งกึ่งชื่นชม

“เจ้าบอกว่า เดียแมนกำเลือกทำการเสี่ยงทายวันลงจากตำแหน่งของเซลาคคนเก่า และวันขึ้นรับตำแหน่งเซลาคคนต่อไปในวันสถาปนาเซลาคในคาเพนเทียเราเรียกศาสตร์การเสี่ยงทายนั้นว่า ‘ความน่าจะเป็น’ ในความเห็นของพวกเจ้า มันคือพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ แต่ในความคิดของข้ามันคือการสุ่มอย่างมีระบบ และไม่น่าจะใช่ทางเลือกที่ดีเลยสำหรับการเพินหาตัวผู้นำ”

เด็กหญิงทั้งสองมองหน้ากัน แล้วเดินตามเขาไปเสียบๆ อย่างไม่ยอมรับ แต่ไม่รู้จะได้แย้งหรือแก้ไขความคิดของผู้ชายคนนี้ได้อย่างไร

“แล้วจะเกิดอะไรขึ้น ถ้าเซลาคคนนั้นที่เพิ่งขึ้นรับตำแหน่ง แล้วได้ผลการเสี่ยงทายปีที่ต้องมีการคัดเลือกไวเซอรกับวันที่นางต้องลงจากตำแหน่งเป็นปีที่ห่างจากวันที่นางขึ้นสู่อำนาจได้ไม่นาน นั่นคงเป็นตลกร้ายน่าดูเลยนะ”

“ท่านควรระวังปากของท่านไว้บ้างนะ ท่านฮาโร” พริสเซล่า

เตือนอย่างเหลืออด

ฮาโรหันมามองหน้าเด็กหญิง แล้วย้อนถามว่า “ทำไมละ อ้อ... ขอโทษที เพิ่งนึกได้ว่าเซลาเอริก้าของพวกเจ้าก็อยู่ในข่ายตลกร้ายครั้งนี้ด้วย นางเหลือระยะเวลาดำรงตำแหน่งเซลาอีกเท่าไรนะ ข้าได้ข่าวว่าไม่ถึงปีใช่ไหม ใครก็ตามที่จะขึ้นรับตำแหน่งเซลาต่อจากนาง คนคนนั้นก็จะ เป็นเซลาที่มีอายุน้อยที่สุดในประวัติศาสตร์ แถมจะเป็นครั้งแรกอีกเหมือนกันที่มีเซลาตัวน้อยเข้าเรียนอยู่ในชั้นเรียนร่วมกับไอเชอร์อีกห้าคน ตลกมากขึ้นไปอีกว่าไหม อืม...อาจจะเป็นหนึ่งในพวกเจ้าก็ได้”

กึก!

พริตเซลาหยุดเดินตามชายหนุ่มที่พูดจาไม่เข้าหูเธอ ขณะฮาโรเอง ก็หันมามองเธออย่างทำทนาย ดูเหมือนเขาสนใจพูดเรื่องนี้ขึ้น แต่ไม่ทราบจุดประสงค์ และก่อนที่ทั้งสองจะเปิดฉากทะเลาะกัน มีเรียกเอ่ยขึ้น

“ท่านต้องการอะไรคะ ถึงพูดเรื่องนี้ขึ้นมา”

ฮาโรยิ้มกว้าง “ข้าเป็นลูกจ้าง จึงจำเป็นต้องรู้ว่านายจ้างคนต่อไปของข้าอยากจ้างงานข้าต่อหรือเปล่า”

มีเรียยิ้ม “เป็นความคิดที่ดี แต่คิดเร็วไปหน่อย ถึงแม้พวกเราคนใดคนหนึ่งจะขึ้นเป็นเซลาคนใหม่จริง ข้าก็แน่ใจว่า ท่านจะได้ทำงานของท่านต่อ”

“มั่นใจขนาดนั้นเลยหรือครับ ท่านนักบวช”

มีเรียยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มที่ทำให้ใบหน้าของฮาโรเคร่งขรึมขึ้นทันที แม้แต่เขาก็ยังสัมผัสถึงไอพลังจากร่างเล็กๆ ของ มีเรีย ฮานีลา ได้ดี เด็กผู้หญิงที่แม่อำลัษย์ ก็ยังทำให้เขาขนลุกชันได้เพราะอำนาจที่แผ่ออกมา

“ท่านมีฝีมือท่านฮาโร แม้เดียวแมนก้าจะเป็นชนเผ่ารักสงบ แต่เราจะไม่ยี่นนิ่งๆ ฟังคนนอกชนเผ่าจินตนาการว่าร้ายผู้นำของเรา เช่นเดียวกับท่าน ก็คงไม่ยี่นนิ่งฟังเราวิจารณ์ผลงานของท่านในทางเสียหาย”

ฮาโรยีนนิ่งเงียบ มีเรียวยิ้มน้อยๆ แล้วพูดต่อ “แต่สิ่งหนึ่งที่ท่านเดา
ไม่ผิด บางทีท่านอาจกำลังพูดคุยอยู่กับว่าที่เซเลบแห่งเดียวแมนก้าอยู่จริงๆ”

ชายหนุ่มยิ้มอย่างชอบใจ แล้วหมุนตัวเดินนำทางต่อ

พริสเซล่าจึงกระซิบบอกเพื่อนว่า “มีคนเรียกเขาว่า คนประหลาด
แห่งคาเทียส เขาก็ประหลาดจริงๆ ด้วย อย่าไปยุ่งกับเขาเลยดีกว่าไหม”

มีเรียวส่ายหน้า “ข้าจำเป็นต้องยุ่ง หนๆ หน่อยนะพริส”

พริสเซล่าขมวดคิ้วสงสัย แต่ไม่กล้าถามอะไรต่อ

มีเรียมองแผ่นหลังของฮาโรอย่างมีความหวัง ผู้ชายคนนี้พูดในสิ่ง
ที่ไม่มีใครกล้าพูด เขาเสนอในสิ่งที่เธออยากได้โดยเขาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ
ว่าเธอต้องการมาดูคัมภีร์แห่งเนอวาเนียทำไม ความหวังอันเลือนราง
ของเธอซึ่งเหลือโอกาสเพียงริบหรี่กลับมาลุกโชติช่วงขึ้นอีกครั้ง

‘ก็อย่างที่เขายกหน้านั้นแหละ สิ่งที่ยิ่งใหญ่บนโลกล้วนเกิดจากน้ำมือ
มนุษย์ หาใช่เทพเจ้า’

4

ความช่วยเหลือ

“ทำไมพวกเจ้าถึงพูดภาษาเดียกริชได้” ฮาโรธาม ขณะทั้งสามเดินไปตามโถงทางเดินในใจกลางมหาวิหาร เด็กหญิงทั้งสองเงยหน้ามองเพดานมหาวิหารที่ยังซ่อมแซมไม่เสร็จ แล้วมองแผ่นหลังคนเดินนำก่อนมีเรียจะตอบว่า

“ข้าคนเดียวที่อ่านออก พรึ่สไม่ได้สนใจภาษานี้เท่าไร”

“แล้วทำไมเจ้าถึงสนใจภาษาเดียกริช” ฮาโรธามต่อ

มีเรียยิ้มแล้วตอบว่า “ก็เหมือนกับท่าน ข้าอ่านมันออก อาจเทียบ กับท่านที่เป็นคนเขียนพจนานุกรมภาษาเดียกริชไม่ได้ แต่สืบเนื่องจาก ภูมิปัญญาของท่าน ข้าก็อ่านมันออก”

ฮาโรธะงักเท้า แล้วหันมามองเด็กหญิง “พจนานุกรมของข้าอยู่ที่ห้องสมุดคาเทียส เจ้าเคยไปห้องสมุดคาเทียสจั้นหรือ”

“สองครั้ง ก่อนข้าเข้ามาเป็นนักบวชฝึกหัด แต่ข้าไม่เคยพบท่าน

ที่นั่น” มีเรียตอบ

ฮาริพักหน้า แล้วหมุนตัวเดินต่อ พวกเขาเดินอ้อมตำแหน่งที่ตั้ง
นั่งร้านเพื่อซ่อมแซมรูปปั้นเทพเจ้า ตรงไปยังพื้นที่ด้านหลังของเหล่า
รูปปั้นเทวรูป ก่อนจะหยุดมองภาพซึ่งเป็นสิ่งยืนยันความรุ่งเรืองของ
ความเชื่อในเทวบูชา

“แค่สองครั้ง เจ้าก็สามารถใช้ภาษาเดียวกิริชได้ดีขนาดนี้ นั่นข้าคง
ถามผิด เจ้าอ่านมันออกก่อนเจอพจนานุกรมของข้า หรือว่าหลังจาก
เจอมันล่ะ”

พริสเซล่าหันมองหน้าเพื่อน ขณะที่มือเรียก้าวเข้าไปใกล้ฮาริ เธอ
เงยหน้ามองอักษรภาพบนผนังวิหาร ดวงตาของเธอจ้องรูปที่เหมือนกับ
ร่างกายมนุษย์ถูกแบ่งครึ่งในแนวตั้งตลอดร่างเป็นสองซีก ซีกหนึ่งเป็น
รูปร่างที่สวยงาม ส่วนอีกซีกหนึ่งกลับคล้ายปีศาจร้ายที่น่าเกลียด
น่ากลัว แล้วเธอยั่ว

“มนุษย์คือส่วนผสมของเทพเจ้ากับปีศาจร้าย พวกเราดึงดูดพลัง
อำนาจของทั้งสองเข้ามารวมกันอยู่ในร่างกายในสัดส่วนที่พอๆ กัน เมื่อ
มนุษย์เติบโตขึ้น จึงจำเป็นต้องเลือกว่าจะเป็นเทพเจ้าที่ยังหายใจได้ หรือจะ
ยอมให้ครึ่งซีกแห่งปีศาจร้ายนั้นกลืนกิน มนุษย์จึงยังเป็นทั้งเทพเจ้าและ
ปีศาจร้าย ตราบเท่าที่กาลเวลายังคงหมุนไป วงล้อแห่งการทดสอบจะ
หมุนต่อไปอย่างไม่วันสิ้นสุด รวากับคำวานิจนินดร์ปรากฏขึ้นตรงหน้า”
มีเรียอ่านถึงตรงนั้น แล้วหันไปสบตาฮาริ ชายหนุ่มจึงเหลือบมองภาพ
วงแหวนอิคิเวเลียน แล้วพูดต่อว่า

“ชั่วนิจนินดร์จะเกิดขึ้นในช่วงขณะจิตที่เข้าถึงความเป็นที่สูงสุด
เทพเจ้าหรือปีศาจต่างคาดหวังสิ่งที่สูงที่สุด แต่เมื่อทั้งสองฝ่ายบรรลุถึง
ปลายทาง กลับพบว่าเส้นทางที่เดินมาเป็นเพียงความว่างเปล่า เพราะ
ผู้ที่ครอบครองความเป็นนิจนินดร์หาใช้ทั้งสองฟากฝั่งแห่งจิตไม่ แต่เป็น...”

“แม่มด/แม่มด” มีเรียกับฮาโรเอ่ยพร้อมกัน ขณะที่ทั้งคู่สบตากัน
 หนึ่ง

พริสเซล่ามองคนสองคนที่เข้าใจภาษาเดียวกริชได้มากที่สุดใน
 ลิบาเนีย แล้วต้องกลั้นหายใจ

“ท่านยอดเยี่ยมกว่าที่ข้าคิดไว้อีก” มีเรียชื่นชม

“ในทางกลับกัน ข้าคิดว่าท่านยอดเยี่ยมยิ่งกว่าข้า”

ฮาโรสรรเสริญโดยใช้สรรพนามเรียกหาด้วยความเคารพอย่าง
 จริงใจ จนพริสเซล่าขมวดคิ้ว ผู้ชายตรงหน้าไม่น่าจะยอมรับและกล่าวคำ
 ยกย่องใครง่าย ๆ แค่มิเรียอ่านคัมภีร์แห่งเนอวาเนียได้เช่นเดียวกับเขา
 ผู้ชายที่ดูไม่เอาถ่านคนนี้ก็เปลี่ยนท่าทีไปทันที นั่นหมายความว่า ฮาโร
 คนนี้ต้องเข้าใจในสิ่งที่มีเรียอยากจะทำ และความคิดนี้ทำให้พริสเซล่า
 รู้สึกไม่ดีเลย มันเหมือนกำลังจะมีเรื่องไม่ถูกต้องเกิดขึ้น ที่แย่กว่านั้นก็คือ
 เธอไม่รู้ว่ามันคืออะไร

‘เจ้าอยากจะทำอะไรกันแน่ มีเรีย’ พริสเซล่าคิด พลังพยายาม
 ส่งสายตากามไถ่เพื่อนสนิทเจียบๆ แต่มีเรียกลับไม่ตอบรับการส่งสัญญาณ
 ของเธอ แล้วเลือกจะตอบฮาโรเพียงคำว่า

“ขอบคุณที่ชม หากข้ายอดเยี่ยมจริง ก็คงไม่ต้องขอความช่วยเหลือ
 จากท่าน”

“ความช่วยเหลือ?” ฮาโรทวนถาม

มีเรียพยักหน้า แล้วเดินไล่เรื่อยไปตามผนังอักษรภาพ กระทั่งมา
 หยุดตรงภาพของวงแหวนอีคีเวเลียน เธอยกมือทาบลงบนวงแหวน
 อีคีเวเลียน พลังตอบว่า

“ข้าอยากรู้ว่า ทำไมข้าถึงอ่านมันออก”

ฮาโรเหลือบมองวงแหวนเพียงแค่เสี้ยววินาที แล้วหันมาสบตา
 มีเรีย “หากเป็นไปได้ ท่านก็ไม่ควรอ่านมันออก”

ดวงตาของมีเรียเปล่งประกายวาวขึ้น “ท่านอ่านมันออกไหม”

ฮาริไม่ตอบ มีเรียจึงเดาว่า “อ่านออกสินะคะ ต่อให้คนทั้งโลกนี้
อ่านไม่ออก แต่ท่านต้องอ่านมันออก นั่นคือหลักฐานที่แสดงว่า ท่านคือ...
เอ็มวิส”

คำว่า ‘เอ็มวิส’ คำเดียวทำให้บรรยากาศระหว่างมีเรียกับฮาริ
ตึงเครียดขึ้นทันที พริสเซล่าขยับตัวเข้าไปใกล้เพื่อนในทันทีเช่นกัน เธอกลัว
อีกฝ่ายจะทำอันตรายมีเรีย ขณะที่มิเรียจ้องมองฮาริโดยไม่ละสายตา

ไม่นานฮาริก็เริ่มหัวเราะหึๆ ในลำคอ ก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะ
ดังๆ อย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“ท่านเห็นข้าใช้เวทมนตร์ได้หรือ” ฮาริเปรยคล้ายปฏิเสธว่าเธอ
ไม่มีหลักฐาน

มีเรียยกไหล่ แล้วคว้ามือพริสเซล่าทำท่าจะออกเดิน พลังพูดได้
ว่า “ถ้าไม่ใช่ ท่านจะไม่หัวเราะหรือ”

“เดี๋ยวก่อนครับ” ฮาริร้องเรียก

เด็กหญิงทั้งสองชะงักฝีเท้า มีเรียหันมองคนเรียก ใบหน้าของ
ฮาริไม่มีรอยยิ้มหลงเหลืออีกแล้ว ขณะถามว่า

“ท่านต้องการให้ข้าช่วยอะไร”

มีเรียยิ้มกว้าง ขณะกำมือพริสเซล่าแน่นขึ้น แล้วตอบว่า “เป็น
ความช่วยเหลือเล็กๆ น้อยๆ เพื่อให้พริสเซล่า วีเทนเด่ ได้เป็นเซลาที่
อายุน้อยที่สุดของเดียแมนก้า”

“มีเรีย!” พริสเซล่าอุทานเสียงดัง แล้วหันขวับไปมองเพื่อนอย่าง
ตื่นตะลึง

มีเรียยิ้มหวานให้พร้อมกับพูดเข้าว่า “ข้าอยู่ใกล้แค่นี้เอง ทำไมต้อง
เสียงดัง”

“ก็เจ้า...” พริสเซล่าอ้าอึ้งแทบพูดไม่ออก ขณะที่ฮาริถามแทรก

เสียงขมิ

“พูดแบบนั้นต่อหน้าคนนอกอย่างข้า มันจะดีหรือครับ ท่านนักบวช”

นั่นนับเป็นคำพูดแรกของชายคนหนึ่งที่พริสเซล่าเห็นด้วยจากใจจริง

“เพราะท่านเป็นคนนอกนี่แหละ ข้าถึงต้องพูด” มีเรียตอบ

“ท่านไว้ใจข้า?” ฮาโรถามย้า

มีเรียส่ายหน้า “แม้แต่เทพเจ้าก็ยังไม่อาจไว้ใจได้ เพราะอะไรรู้ไหม”

“ไม่ว่าปีศาจหรือเทพเจ้าล้วนฝังรากลึกในจิตใจมนุษย์ มนุษย์จึงเป็นผู้ควบคุมพลังอำนาจทั้งสองฝ่าย” ฮาโรตอบ ขณะที่พริสเซล่ายังจ้องหน้ามีเรียนิ่งแล้วเอ่ยว่า

“ข้าไม่ขานะมีเรีย”

“ข้าก็ไม่ได้พูดให้ตกลง เจ้าเห็นข้าทะเลาะกับแอนนี่ด้าเมื่อเช้าแล้วนี่ เจ้าไม่สงสัยหรือว่านางหาเรื่องข้ายังงั้น”

พริสเซล่าตอบไม่ได้

มีเรียจึงชี้ฮาโร แล้วพูดว่า “ข้าอยากเจอท่านมาก ฮาโร เหตุเพราะท่านอ่านภาษาเดียกริชได้เป็นส่วนหนึ่ง และอีกเหตุผลหนึ่งก็คือ ท่านอาจช่วยไขข้อข้องใจบางอย่างของข้าได้ โดยข้าไม่จำเป็นต้องถามจากคนอื่น”

“ข้อข้องใจอะไรหรือครับ” ฮาโรถามด้วยดวงตาที่เหมือนกับรู้อยู่แล้ว ว่าเด็กหญิงตรงหน้าต้องการคำยืนยันอะไรจากเขา

“บนแผ่นหลังของท่าน ตรงสะบักด้านซ้าย ท่านมีปานรูปฟืนปลา อยู่ทีนั่นหรือเปล่า”

ฮาโรเลิกคิ้วโดยไม่ตอบ แต่เด็กหญิงก็ยังจ้องมองฮาโรนี้อย่างรอคำตอบ ในที่สุดฮาโรก็ตอบ

“ใช่”

มีเรี่ยยิ้มกว้าง แล้วหันไปถามพริสเซล่า

“เจ้ารู้ไหม ปานนั้นแสดงถึงอะไร”

พริสเซล่าส่ายหน้า มีเรี่ยเลยเปลี่ยนคำถามใหม่

“ถ้าข้าบอกว่า ปานนั้นไม่ใช่รูปฟันปลา แต่เป็นตัวอักษร MW เจ้าจะนึกถึงอะไร”

พริสเซล่าเบิกตาโต พลังเหลือบมองตำแหน่งสะบักซ้ายของเพื่อนสนิทแวบหนึ่งอย่างนึกขึ้นได้ ว่าเธอก็เคยเห็นปานรูปแบบนั้นอยู่บนหลังเพื่อนในตำแหน่งเดียวกับฮาโร มีเรี่ยยิ้มเศร้าพลงเอ่ยว่า

“ใช่แล้วพริส ข้าเองก็มีมันเช่นกัน ข้า...ก็เป็นเอ็มวิส”

ห้องสวดภาวนารอบเย็นเจียบสงบหลังการสวดภาวนาเสร็จ

สิ้น เหล่านักบวชฝึกหัดต่างทยอยออกจากมหาวิหารแยกย้ายกันไปทำกิจกรรมส่วนตัวของแต่ละคน ขณะนักบวชชั้นอาวุโสถูกเรียกตัวมาประชุมเพื่อเตรียมงานทดสอบในชั้นเรียนไวเซอเรียที่จะมาถึงในสัปดาห์หน้า โดยมี เอริก้า ฮานีลา เซลาแห่งเดียแมนก้าคนปัจจุบันเป็นประธาน

“ผลการทดสอบเมื่อเดือนที่แล้ว ผู้ได้ทีหนึ่งของชั้นเรียนไวเซอเรียยังคงเป็น มีเรี่ย ฮานีลา ข้าคิดว่าผลการทดสอบในสัปดาห์หน้าก็คงไม่ต่างไปจากการทดสอบในครั้งก่อนนัก” ซาดิซีสรุปคร่าวๆ พลงหันไปค้อมศีรษะให้เซลา ซึ่งตรวจผลคะแนนในม้วนกระดาษที่เธอสรุป

“แต่ผลคะแนนของพริสเซล่าก็สูงลิ่วมากนะ ในวันทดสอบจริงบางทีตำแหน่งที่หนึ่งอาจมีการสลับกันก็ได้” นักบวชชายที่นั่งอยู่ข้างเซลาแห่งเดียแมนก้าเอ่ยท้วง ขณะเคาะนิ้วบนแผ่นคะแนนของพริสเซล่า

“จริงของเจ้าดัลลิล เด็กสองคนนี้มีคุณสมบัติครบถ้วนที่จะเป็นเซลาได้ แต่โดยส่วนตัว ข้าเห็นว่า มีเรี่ยมีภาวศึดีกว่าในด้านของพลัง” ซีน่าแย้งเช่นเดียวกับนักบวชอีกหลายคนที่ยกหน้าเห็นคล้อยตาม

“ที่เป็นอย่างนั้น เพราะท่านชี้นำมัวแต่ให้พริสเซล่าไปช่วยงานที่มหาวิทยาลัยเอกริชอยู่บ่อยๆ หรือเปล่า แทนที่นางจะได้ฝึกฝนพลังให้เต็มที่”

“ข้าไม่อยากให้เจ้าพูดอย่างนั้นหรอกนะ มิราจ เจ้าเองก็รู้ว่า พลังของเด็กสองคนนี้แตกต่างกัน และพริสเซล่าก็สนใจงานก่อสร้างมาก เมื่อวันก่อนผลงานของนางก็เข้าตาท่านฮาโร สถาปนิกที่มาใหม่ ถึงขั้นได้รับหนังสือรับรอง ข้าเลยอยากแจ้งให้ที่ประชุมทราบตั้งแต่วันนี้เลยว่า หลังจากการทดสอบแล้ว หากผู้ชนะไม่ใช่พริสเซล่า ข้าจะขออนุญาตส่งนางไปศึกษาต่อด้านสถาปัตยกรรมที่วิทยาลัยคาเทียส”

นักบวชหญิง มิราจ มอลต์ สบตาเพื่อนนักบวชที่เห็นกันมาตั้งแต่เด็กจนแก่ แล้วส่ายหน้า

“เจ้าคิดเร็วเกินไปแล้ว นางอาจจะได้เป็นเซลาก็ได้”

ชีนาฆมวดคิ้ว พลังมองดิลอิลและมิราจอย่างไม่ชอบใจ ทั้งสองเป็นดั่งมือซ้ายและมือขวาของท่านเซล่าแห่งเดียแมนก้ามาหลายสมัย แม้จะบอกว่านักบวชควรละซึ่งความต้องการทางโลก แต่เขาซึ่งเป็นนักบวชมานานจนใกล้จะหมดอายุขัยแล้ว ย่อมรู้ว่า มีนักบวชน้อยคนมากที่ทำอย่างนั้นได้

บททดสอบแห่งจิตมีไว้เพื่อเตือนใจให้พวกเรารักษาคิตัวเองให้ใสสะอาด และมั่นคงในการภาวนา แต่นั่นไม่ใช่เครื่องดูดทำลายกิเลสและความมักใหญ่ใฝ่สูง ดังนั้นค้นหาหรือความทะยานอยากจึงยังคงมีอยู่ในตัวนักบวชอย่างถ้วนทั่ว ต่างกันก็แต่จะมากหรือน้อย และควบคุมบังคับมันได้ดีแค่ไหน

ด้วยผู้นำของเดียแมนก้าคือผู้นำทางจิตวิญญาณ ซึ่งบางครั้งก็เปลี่ยนผู้นำถ้าไปตามการเสียชีวิต ผู้อยู่เบื้องหลังและมีอำนาจดูแลชนเผ่าที่แท้จริงจึงเป็นกลุ่มที่ปรึกษาของท่านเซล่า ซึ่งก่อตั้งขึ้นโดยเหล่าอดีต

เซลลาที่ลงจากตำแหน่ง หรือที่รู้จักกันดีในชื่อ สมาปกรวงศ์เยรูซาเลม อาจพูดได้ว่าผู้มีอำนาจสูงสุดที่มีสิทธิ์กำหนดทิศทางของเดียนแมนกาก็คือ บุคคลสองคนที่นั่งบนชายขาวอยู่ข้างๆ ท่านเซลลา ณ เวลานี้เอง

“ดูเหมือนพวกท่านจะอยากให้เด็กกำพร้าขึ้นเป็นเซลลาของพวกเรา มากกว่าหลานของท่านนะ ท่านเซลลา” เสียงแหบพร่าของนักบวชหญิงซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามกับชีน่าดังขึ้น เหล่านักบวชทั้งหมดจึงหันไปมองเธอ

“เรามีได้ ท่านทีไรน์ ท่านก็เห็นการคัดเลือกไวเซอ์มาหลายสมัย ย่อมรู้ว่าข้าไม่ได้พูดเกินจริง” มิราจ มอลด์ เอย้อย่างนอบน้อมต่อนักบวชที่มีอายุสูงที่สุดในที่ประชุม

ทีไรน์พยักหน้า “ใช่ ข้าเห็น และเข้าใจว่าทำไมช่วงนี้พวกเราเหล่านักบวชถึงได้ตื่นเตนกับการคัดเลือกไวเซอ์นัก จนลืมเรื่องสำคัญอีกเรื่องหนึ่งไป” ดวงตาสีเทาของหญิงชรามองตรงไปยังเซลลาเอริก้า แล้วค่อยๆ คีระะให้เล็กน้อย “แต่ข้ารู้ว่า ท่านเซลลาย่อมไม่ลืมเรื่องสำคัญเช่นนั้นแน่ ใช่หรือไม่”

เอริก้า ฮานีลา แยมรอยยิ้มอันงดงาม พลาจตอบผู้อาวุโสว่า “คะ ท่านทีไรน์ ข้าได้คัดเลือกอัศวินดีฟาที่ดีที่สุดไว้ให้ว่าที่ไวเซอ์คนใหม่แล้ว”

ทีไรน์ส่ายหน้า “ไม่ใช่อัศวินดีฟาหรือคะท่าน”

รอยยิ้มหวานของเอริก้าค่อยๆ จางหาย ขณะที่ทีไรน์เอ่ยต่อว่า “ต้องเป็นอัศวินการิล มิใช่หรือ”

ห้องสวดภาวนาตกอยู่ในความเงียบทันที ความกดดันก่อตัวขึ้นอย่างไม่รู้สาเหตุ และแตกสลายในเวลาต่อมา เมื่อเอริก้าหัวเราะเบาๆ

“ใช่จริงๆ ด้วย ขอขอบคุณท่านทีไรน์ที่เตือน อัศวินการิลจะพร้อมรอรับท่านเซลลาคนใหม่ในอีกหนึ่งสัปดาห์ข้างหน้า ไม่ทราบว่าคุณท่านทีไรน์มีคนที่ยากแนะนำหรือไม่”

ทีไรน์ยิ้ม แต่เป็นรอยยิ้มที่ทำให้คนถามหุบยิ้มบนใบหน้าตัวเอง

อย่างสิ้นเชิง มิราจเห็นท่าไม่ดีจึงเอ่ยขึ้นว่า

“วันนี้ขอให้ทุกฝ่ายทบทวนแผนงานในสัปดาห์หน้าอีกครั้ง เริ่มต้นที่ฝ่ายสถานที่...”

ชีนากับชาติชีสพบตากัน แล้วลอบถนอหายใจอย่างเงิบงัน ทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนเซลา นั่นคือสงครามจิตวิทยาแห่งการแย่งชิงอำนาจและศรัทธา นักบวชทีโรรัน นอสตี้ ถือเป็นหนึ่งในนักบวชที่มีคนให้ความเคารพและเลื่อมใสศรัทธาสูง เธอเคยเป็นอัศวินการิลให้แก่เซลาสปีโรส เซรัน ซึ่งเป็นเซลาก่อนหน้าเซลาสเริก้าถึงสามรุ่น แต่เพราะอาการป่วยเลยทำให้เซลาสปีโรสจากโลกนี้ไปก่อนกำหนดวันผลัดเปลี่ยนเซลา ซึ่งตามกฎหมายแล้ว จะไม่มีการหาเซลาคคนใหม่จนกว่าจะถึงกำหนดเวลาเสี่ยงทาย ดังนั้นอำนาจการตัดสินใจทุกอย่างจึงตกเป็นของสภาปกครองเดียรูลอย่างสมบูรณ์แบบเป็นเวลาเกือบสิบห้าปี และในช่วงเวลานั้นเอง ทีโรรัน นอสตี้ก็เข้าเป็นสมาชิกคนสำคัญในสภาปกครองเดียรูล และได้เต้าจนกลายเป็นผู้มีอำนาจสูงสุดในที่สุด ก่อนจะขอถอนตัวเมื่อครบกำหนดการแต่งตั้งเซลา

มีข่าวลือหนาหูว่า ช่วงเวลาสิบห้าปีที่ทีโรรันอยู่ในสภาปกครองเดียรูล อดีตอัศวินการิลคนนี้พยายามยกเลิกระบบคัดเลือกเซลาแบบดั้งเดิม แต่โครงการนั้นต้องพับไป เพราะเกิดโรคระบาดขึ้นในเดียแมนก้า แล้วผู้ที่คิดค้นวิธีรักษาโรคนี้ได้ก็คือ ไวเซอร์กราริเน่ กรอเย่ ว่าที่เซลาที่รอเวลาสถาปนา ชื่อเสียงของไวเซอร์แห่งเดียแมนก้าคนนี้จึงทำให้ประชาชนไม่อยากเปลี่ยนระบบการคัดเลือกเซลา ในที่สุดเมื่อกราริเน่ขึ้นรับตำแหน่ง ทีโรรันจึงลาออกจากสภาปกครองเดียรูล กลายเป็นนักบวชชั้นสูงที่ดูแลฝึกสอนอัศวินฝึกหัดเพื่อเข้าประจำการในหน่วยงานอัศวินที่ดูแลมหาปราสาท

“เจ้าสงสัยเหมือนข้าไหม ทำไมท่านทีโรรันถึงพูดเรื่องอัศวินการิล

ขึ้นมา” ซาดิซีเอยกับชีน่าหลังจบการประชุม ขณะทั้งสองเดินกลับที่พัก
พร้อมกัน

“นางไม่ยุ่งเกี่ยวกับการคัดสรรอัศวินการิลมาสีรุ่นแล้ว มารุ่นนี้
ทำไมนางถึงได้ใส่ใจ เจ้าสงสัยอย่างนั้นใช่ไหม” ชีน่าถาม

“ใช่ ข้าไม่อยากกังวลจนเกินไป ถ้าไม่ใช่ว่าพักนี้มีข่าวลือแปลกๆ
ออกมาจากสภาปกครองเดียรุส”

ชีนามองหน้าเพื่อน “เจ้าไปได้ยินอะไรมา”

“มีเรีย ฮานีลา อาจไม่เหมาะสมกับตำแหน่งเซลา แต่พวกเขา
ยอมให้นางเข้ารับการทดสอบ และคาดหวังว่านางจะได้เป็นไวกเซอร์”

ชีน่าขมวดคิ้วครุ่นหนึ่ง ก่อนจะคลายออก แล้วถามเสียงเบาลงว่า
“เจ้าหมายถึงพวกเขากำลังวางแผน...”

ซาดิซีส่ายหน้า “ข้าไม่แน่ใจ แต่ดูจากคุณสมบัติที่เขากล่าวหา
มีเรีย ถ้าเป็นจริงก็น่ากลัวมากกว่าจะเป็นเรื่องนั้น”

ชีน่าหยุดเดิน แล้วสร้างอาณาเขตป้องกันการดักฟัง และเอ่ยต่อ
ด้วยเสียงจริงจังว่า “คุณสมบัติอะไร”

ซาดิซีตอบด้วยเสียงที่เบาลงว่า “ข้าบังเอิญได้ยิน แอนนี่ดำ กอร์ดีล
พูดกับท่านวาระสชาที่มาเยี่ยมเมื่อวันก่อนว่า นางเห็นมีเรียมีปานรูป
พันปลาบนสะบักด้านซ้าย”

“พันปลา! นางล้อเล่นแรงเกินไปแล้ว” ชีน่าอุทาน

ซาดิซีส่ายหน้า “นางไม่ได้ล้อเล่น และนางก็เข้าใจด้วยว่าปานนั้น
หมายถึงอะไร เด็กคนนี้เป็นทายาทของอดีตเซลาแห่งเดียแมนก้า นาง
ไม่มีทางไม่รู้ ว่าสิ่งที่นางพูดส่งผลกระทบต่อมีเรียมากแค่ไหน”

“หากมีเรียมีปานนั้นจริง ตอนรับนางเข้ามาในมหาวิทยาลัยจะต้อง
ตรวจเจอก่อนสิ สภาปกครองเดียรุสเคร่งครัดเรื่องนี้มาก แล้วทำไม...”
ชีน่าชะงักคำพูดตัวเองไว้ แล้วมองหน้าซาดิซีอย่างตื่นตะลึง

“ข้าหวังเหลือเกิน เพื่อนยาก ว่ามันจะไม่เกิดขึ้น พวกเราเดี่ยว-
แมนถ้าควรจะอยู่เคียงข้างเทพเจ้า หาใช่พญาปีศาจ”

ชีนามองสีหน้าเป็นกังวลของเพื่อนอย่างเข้าใจ แล้วพยายามปลอบ
เพื่อนว่า

“มันอาจเป็นแค่ความเข้าใจผิดของเด็กคนนั้น มีเรียเป็นเด็กดี มี
อนาคต แถมนางยังเป็นเครือญาติกับท่านเซลาเอริก้า ข้าไม่เห็นความ
จำเป็นที่นางจะรู้เห็นเป็นใจในเรื่องนี้”

“ข้าก็หวังเช่นนั้น” ซาดีซีเอ่ยขณะมองเพื่อนสนิทปลดอาณาเขต
แล้วก้าวเดินไปตามเส้นทางอย่างหนักใจ พวกเขาต่างเห็นการแย่งชิง
อำนาจในมหาวิหารแห่งนี้มาทั้งชีวิต แต่นี่จะเป็นครั้งแรกที่พวกเขาภาวนา
ไม่ให้สิ่งนั้นเกิดกับเด็กน้อยที่คู่ควรกับตำแหน่งสูงสุดที่สุดในประวัติศาสตร์